

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Rovers en Verraders

N^r 2053

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Rovers en Verraders

HOOFDSTUK I.

HET SPEELWONDER

Het eigenlijke seizoen in Monte Carlo was nog niet begonnen, maar toch trokken er reeds grote drommen spelers naar de van verguldsel stralende speelzaal van het grote casino en raakten de hotels langzamerhand vol.

Men moet deze spelers onderscheiden in twee categorieën, waartussen een scherpe grenslijn kan worden getrokken, degenen die daar komen, uitsluitend door de hartstocht voor het kansspel gedreven, en door de lust, de ups en downs te kennen van het winnen en het verliezen en degenen, die men beroepsspelers zou kunnen noemen, die bijna niet zijn weg te krijgen, die het eerst komen opdagen en het laatst weer vertrekken.

De meesten hunner zijn zogenaamde systeemspelers. Zij beweren een stelsel te hebben uitgevonden volgens hetwelk zij vroeg of laat zeer grote sommen zullen winnen. En zij winnen dan ook wel eens, niet ten gevolge van hun stelsel, maar enkel en alleen als uitvloeisel van de leer der kansen. Het toeval laat zich niet in een systeem onderbrengen. Het doet wat het wil, het laat somtijds zwart, of rood, of even, of oneven, twaalf, zestien, ja soms wel eens twintigmaal achter elkaar uitkomen en dan trekken de spelers zeer verbaasde gezichten en getuigen met bijna eerbiedige schroom van het wonderbaarlijke van zulk een serie, die toch, wel beschouwd, in het

geheel niet wonderlijk is, want waarom zou het kogeltje niet met precies even grote kans op een zwart dan wel op een rood veld stilsthouden, op een even, dan wel op een oneven nummer?

Maar dat wil de systeemspeler nooit inzien. Hij zegt dat die series op vaste, geregelde tijden moeten terugkeren en daarop wacht hij nu maar. Wij kunnen de lezer verzekeren, dat die series dat heel zeker niet doen, want het toeval kent geen regelmaat, evenmin als de kans.

Ook naar het uiterlijk zijn de twee groepen spelers vrij gemakkelijk te onderscheiden. De gelegenheidsspeler is meestal rijk of tenminste welgesteld; de gewoontespeler ziet er vaak vrij haveloos uit en kan zich maar met moeite de rok of de smoking verschaffen, die in sommige zalen van het Casino streng vereist zijn.

Menigmaal komt het voor, dat zulk een ongelukkige precies genoeg heeft, om enige malen het minimumbedrag te kunnen inzetten, dat wil tegenwoordig dus zeggen vijf honderd franks. Verliest hij al die keren, dan moet hij opstaan en heengaan, want crediet geeft de bank van Monte Carlo maar in hoogst zeldzame gevallen, zo zeldzaam, dat zij speciaal worden aangetekend in de annalen van de beroemdste speelbank ter wereld.

Er lopen heel wat zonderlinge types rond in de nabijheid van de speelzaal, maar dat jaar en dat seizoen spande toch waarschijnlijk mevrouw Ethel Harkin de kroon.

Zij logeerde in het hotel Des Anglais, met zijn zevenhonderd kamers, waarvan meer dan de helft uitzicht gaven op de zee. Alleen deze omstandigheid zou haar reeds tot een rijke vrouw hebben moeten stempelen, maar iedereen wist, dat de Amerikaanse zo veel geld bezat, dat zij zelfs in haar eigen land te boek stond als een der rijkste vrouwen van de Verenigde Staten.

Mevrouw Ethel Harkin was, ondanks haar aantrekkelijke voornaam, van iedere gratie gespeend. Zij kon omstreeks vijftig jaar zijn en al deed zij al het mogelijke, er uit te zien als een

jeugdige schone van vijf en twintig, het wilde, helaas, niet gelukken. Een vermageringskuur echter behoeft zij volstrekt niet te volgen, want de natuur had haar die moeite bespaard. Zij was zo mager en schraal als een karikaturist ooit een Engelse zeer magere en schrale dame heeft getekend. Haar vel was tanig en geen enkel kunstmiddel kon dat gebrek verhelpen. Zij had nog maar heel weinig haar, dun, sluk en kleurloos. Dat was het tenminste van natuur, maar de bezitster had hierin voorzien, door heur haar een roestbruine tint te geven. Dat was een moderne kleur en al paste zij niet bij de tint van haar fletsblauwe ogen, dat kwam er minder op aan.

Over de wijze waarop mevrouw Harkin zich kleedde, zullen wij een gepast en bescheiden stilzwijgen bewaren. Genoeg zij het te vermelden, dat zij de nieuwste mode, de zogenaamde new-look, nauwkeurig volgde, maar met enige variaties volgens haar eigen vinding, die de creaties van de modevorsten te Parijs tot een aanfluiting maakten.

Zij had grote, wel wat al te witte tanden, en haar wangen waren geverfd, zoals haar ogen zwart waren aangezet. Haar rokken waren korter dan de mode voorschreef en daaronderuit staken haar spillebenen, die daarenboven lang niet zuiver recht waren.

Mevrouw Harkin was aan het spel verslaafd en verloor en won grote sommen, zonder dat er iets aan haar schraal gezicht veranderde, behalve dat het kunstmatige blosje teloor ging onder het schroeiende rood van een koorts kleur, die zich onder de invloed van het spel over haar tanige huid uitbreidde.

Het moet erkend worden, dat zij goed wist te verliezen. Als de croupier met zijn meedogenloos harkje ten langen leste een bedrag van twee honderdduizend francs naar zich had toegeharkt, dan knipperde zij zelfs niet met de ogen, maar opende haar gouden tas, nam er een chèqueboekje uit, vulde een der cheques in met een gouden vulpenhouder, wenkte een kelner en liet de man voor het ingevulde be-

drag, zelden minder dan vijfduizend dollar nieuwe fiches kopen aan het wis-selkantoor.

Eens ging zij naar het hotel terug met een gewonnen bedrag van bijna zeven-miljoen francs. De gang van mevrouw Harkin was er echter niets vlugger of langzamer om en zij dronk, zoals steeds, niet meer dan haar gewone twee cock-tails.

Het was niet heel duidelijk of me-vrouw Harkin getrouwd was of niet. In ieder geval was ze hier geheel al-leen en slechts vergezeld door een ka-mermeisje, een chauffeur en nog een paar bedienden, wier bezigheden slechts vaag omschreven waren.

Waarschijnlijk was er een masseuse bij, die tevens een diploma had van een schoonheidsinstituut. Misschien zou de Amerikaanse niet eens zo bijzonder zijn opgevallen, als het niet was om haar zonderlinge kleedij, maar vooral wegens de omstandigheid, dat zij vroeg en laat voor een fortuin aan juwelen droeg. Men zag haar zelfs op het golf-veld spelen, met een snoer diamanten, ter grootte van een behoorlijke hazel-noot om de lange, dorre hals, bracelet-ten om de polzen, kleine paarden in de oorlelletjes en men verwonderde er zich alleen maar over, dat zij inplaats van een duur vilthoedje, niet haar juwelen diadeem droeg, welk sieraad van zeven uur in de avond af heur haar sierde, waar zij zich ook bevond, hetzij in de eetzaal van haar hotel, hetzij in de speelzaal of in een concertzaal, of in het beroemde varietétheater. Er was een categorie personen in Monte-Carlo, die deze tentoonstelling van een fortuin slechts met lede ogen aanzag en dat waren de politieautoriteiten. Die houden niet van zulke juwelen-exposities, die maar aanleiding geven tot allerlei on-aangename incidenten, die de naam van de wereldberoemde speelstad scha-de zouden kunnen berokkenen.

Het is echter zeker, dat er weer an-dere personen waren, die de zaak onder een heel wat optimistischer gezichts-boek bezagen.

Het kan niet anders of een speelzaal moet misdadigers aantrekken, speculan-

ten op de menselijke zwakheid, zoals een brandende kaars de muggen aan-trekt. En zo was het dan ook heel na-tuurlijk, dat er zelfs in de duurste ho-tels personen rond liepen, die met een schuin, begerig oog naar de fonkelende pracht keken, waarmede de zonderlin-ge Amerikaanse behangen was als een arenapaard met bellen.

Men kan gerust en zonder enige over-drijving beweren, dat ieder groot en duur hotel in de luxeplaatsen langs de Franse Riviera van twee tot zes hotel-ratten onder zijn gasten telt en soms nog wel meer ook, die nu eens onafhanke-lijk van elkander, dan weer in veren-iging werken.

Het zou de leek de grootste moeite kosten, deze lieden er uit te pikken, als hij alleen op het uiterlijk moest afgaan, want deze dames en heren onderschei-den zich, helaas, in niets van hun eer-lijke en fatsoenlijke medegasten met een blanco strafregister. Hun nagels zijn even keurig onderhouden, op hun gebit valt niet het minste aan te merken, hun handen zijn wit, hun kleren zijn afkomstig uit de ateliers der duurste kleermakers en aan tafel weten zij zich te gedragen als volleerde leden van de Upper Ten.

Gelukkig bezit de politie nog zoiets als misdadigersalbums en dat beperkt wel een weinig het arbeidsterrein van de dames en heren juwelendieven, hotel-ratten, chantageplegers, valsspellers en andere misdadigers.

Onder de gasten van het Hotel Des Anglais bevonden zich twee rijke scha-penfokkers uit Australië, die daar pas enige dagen tevoren hun intrek hadden genomen, dat wil zeggen een paar da-gen vóór het avontuur van mevrouw Harkin zich langzamerhand begon te ontwikkelen.

Het waren baardige, gebruide man-nen, die er uitzagen als planters, die men altijd samen zag en die geen aan-sluiting zochten bij de andere gasten. Een enkele maal zag men ze ook in de speelzaal van het Casino, waar zij op de tafel van het Trente-et-Un nu en dan heel voorzichtig de minimum-inzet waagden: twee armzalige dollars. Zo-

dra zij meer dan driemaal achter elkaar verloren, stonden zij met ijzeren vastberadenheid op en lieten hun plaatsen over aan anderen. De heren stonden ingeschreven als Edward Barnes en James Stokes en niemand had er ook maar het flauwste vermoeden van, dat zich achter die namen, achter die bruine kleur en die baarden twee mannen verborgen, waarvan er althans één met grote en nooit verflauwende ijver gezocht werd door de politie van een zevental Europese landen en daarenboven door die van Amerika, Kaapstad, Bombay en nog een dozijn andere grote steden!

In het kort gezegd, Edward Barnes was John Raffles, alias Lord Edward Lister. En zijn metgezel was Charles Brand zijn trouwe, onvermoeide helper en secretaris.

Het tweetal bevond zich met James Henderson, de reusachtige chauffeur, sedert ongeveer een week hier in het Zuiden. Een logisch inelkander grijpende reeks voorvallen had hen hier gebracht, maar eveneens had de logica het noodzakelijk gemaakt, dat zij zich voorlopig goed vermommen. Er kunnen zich van die gebeurtenissen voordoen, waarbij het beter is, de eigen gelaats-trekken voorlopig niet aan nieuwsgierige blikken prijs te geven. In die omstandigheden nu bevonden Raffles en Brand zich. Zij hadden zich gemengd in een opzienbarende juwelenroof, waarbij het om tienduizenden ging en die inmenging was niet onvoordelig voor Raffles geweest. Een paar zeer gevaarlijke zwendelaars en rovers moesten het gelag betalen, maar men zocht nu naar de slimme lieden, die de buit van de dieven in hun eigen zakken hadden doen rollen en daar Raffles redenen had, Monte Carlo nog niet te verlaten, zo waren de twee vrienden wel verplicht geweest, na een afwezigheid van een paar dagen, onder een geheel andere gedaante terug te keren, voorzien van een nieuw uiterlijk, en nieuwe voortreffelijke papieren, staande ten name van de heren Barnes en Stokes uit Sydney.

Het was op de tweede dag van hun verblijf in het dure hotel, dat Raffles

voor het eerst mevrouw Ethel Harkin in het oog kreeg en de aanblik verblindde hem letterlijk. Het was tegen het lunchuur en tegen haar gewoonte in gebruikte madamie het dejeuner in de eetzaal van haar eigen hotel. Meestal lunchte zij nu eens hier, dan weer daar, maar altijd zo dicht mogelijk in de buurt van de speelzaal.

Zij zat met een heer met zeer zwart en glanzend haar aan een voor twee personen gedekt tafeltje en sprak druk met hem.

Brand had de verbaasde blik van Raffles gevolgd en keek met open mond naar de zonderlinge spichtige gedaante in de peperdure jurk van Pacquin.

— Wie is die vogelverschrikster? vroeg hij zacht.

— Zij ziet er uit als een vrouwelijke Don Quichotte! zei Raffles afgemeten. Ik weet niet wie zij is. Maar het is te vragen. Kellner, wie is die dame daar bij het raam, met dat dubbele snoer diamanten om haar hals?

De kellner, die juist kwam opdienen, keek met een vluchtige glimlach even in de aangeduide richting en antwoordde:

— Dat is mevrouw Ethel Harkin uit Baltimore.

— Logeert zij hier?

— Ja, mijnheer, sedert twee weken al. Men zegt, dat zij van ochtend een geweldig groot bedrag verloren heeft, zoiets van anderhalf miljoen francs!

— Nu, dat is nog eens de moeite waard! Haar man schijnt het haar niet erg kwalijk te nemen, want hij praat vrolijk met haar.

— U bedoelt die heer met het zwarte haar tegenover haar? Dat is haar man niet! Wij kennen hem hier niet. Een Parijzenaar, geloof ik!

De kellner werd elders geroepen en Brand zei op zachte toon tot Raffles:

— De kerel ziet er uit als een echte gigolo! Een kop als een Argentijnse beroepsdanser! Maar hij kon ook een filmspeler zijn.

Raffles scheen in gedachten verzonken te zijn. Er lag een rimpel tussen zijn ogen, toen hij eindelijk zei:

— Ik geloof dat mijnheer Harkin er verstandig aan zou doen, als hij zijn vrouw niet al te lang hier alleen liet, in een stad als Monte Carlo. Voor zover ik mij een oordeel kan aanmatigen over vrouwelijk schoon, komt het mij zeer onwaarschijnlijk voor, dat die jongeman met dat gezalfde haar en die hemelse glimlach een hart bezit, dat door de pijn der liefde doorstoken is. Ik weet dat het menselijke gemoed afdwalingen kent, doolpaden, en zonderlinge kronkelingen, maar dat een jonge en knappe man liefde zou kunnen opvatten voor een vrouw met h  r uiterlijk, dat wil er bij mij niet in.

— Die dame heeft het lelijk te pakken, dat is duidelijk te zien! Zie haar toch eens knipogen en kopje' krauw doen, als een groene papegaai op zijn stokje!

— Je vergelijking is misschien een weinig drastisch, Charles, en in ieder geval niet zeer hoffelijk, maar zij heeft het voordeel, dat ze juist is, hernam Raffles met een glimlach. Luister eens, Charles, wij zullen dat tweetal in het

oog moeten houden. Die heer tegenover haar, die schone Zuid-Amerikaan brengt, naar ik zie, zijn grof geschut in stelling en bombardeert haar letterlijk met verterende blikken uit zijn zwarte ogen, die bliksems schieten. Het is onmogelijk, dat de arme vrouw aan zulk een snelvuur van verliefde bommen en granaten lang weerstand zal kunnen bieden!

— Hoogstens nog een kwartier! Tot aan de Pêche Melba, die daar al voor haar bord klaar staat! meende Brand spottend. Als dit avontuurtje haar maar niet duur te staan komt!

— Ik taxeer op een vijftigduizend goudfranks! antwoordde Raffles ironisch. Tenzij...

Hij zweeg plotseling en keek naar de deur. Daar stond een man, die met strakke, sombere blikken eerst naar mevrouw Harkin, toen naar de schone jongeling keek. Daarop kwam hij de zaal instappen. En met hem was een nieuwe en gewichtige acteur verschenen op het toneel, waarop het vervolg van de comedie zich ging afspelen.

HOOFDSTUK II.

MIJNHEER HOGAN TEKENT ZICH AF

Hij was zeer groot, hij had machtige schouders, een stierennek en hij zag er uit alsof hij een heel laag voorhoofd had, ofschoon dat niet met zekerheid was vast te stellen, want hij had zijn hoed kalmpjes op het hoofd gehouden. Het was een buitengewoon fraaie deukhoed van grijs fluweel.

Hij droeg dure kleren en toch zou geen enkele deskundige hebben durven verzekeren, dat hij smaakvol gekleed was. Alles was een weinig te mooi, een weinig te nieuw, een weinig te opzichtig.

De man droeg witte slobkousen met knopen van zwart git en met een zwart boordsel, onder een zwarte pantalon, waaruit men kon opmaken, dat hij reeds zijn smoking droeg, ofschoon het daartoe nog veel te vroeg was. Zijn overjas was licht beige, zeer ruim, met bijzonder grote, schuin geplaatste zakken, die met een dubbele naad waren opgestikt. Zijn haar, voor zover het te zien kwam, was strogeel en stak zonderling af tegen het bruin van zijn geelaat, dat zware kaken had, een platte neus, diepliggende ogen en zeer sterk ontwikkelde wenkbrauwen. Opvallend groot en plat waren ook zijn voeten, ofschoon het duidelijk te zien was aan de wijze waarop hij liep, dat zijn glanzende lakschoenen hem te klein waren. Aan zijn linkerhand droeg hij drie, aan de rechterhand twee ringen. Dat was zelfs op een afstand, zolang al de gehele zaal, te zien, want de stenen, prachtige diamanten, fonkelden in het zonlicht.

Brand had de man nauwelijks gezien of hij stootte Raffles aan en mompelde

zacht :

— Bij mijn ziel, dat is « Battling Kiddie », of ik mag een staart krijgen. Maar zeer veranderd !

— Ik herkende hem dadelijk, zei Raffles, even zacht. Het is inderdaad Mike Kogan, de Amerikaanse zwaargewicht, de enige man, voor zover ik weet, die het tot op deze dag langer dan vijf ronden tegen het bokswonder Joe Louis heeft uitgehouden !

— Maar ik dacht dat hij zich zelf op non-actief had gesteld. Dat meen ik ergens te hebben gelezen.

— Dat is ook zo, althans heeft hij het terrein van zijn werkzaamheden verplaatst naar de huiselijke haard ! Let eens op, er hangt een drama in de lucht.

— Maar, hij loopt regelrecht op het tafeltje van mevrouw Harkin toe !

— Heel logisch, Charles, hij is haar echtgenoot !

Vóór Brand nog een uitroep van verbazing had kunnen laten horen, had Battling Kiddie het tafeltje bereikt, waaraan, zonder zich van enig naderend onheil bewust te zijn, mevrouw Harkin en haar gast gezeten waren en van dat ogenblik af was al de aandacht van Brand bestemd voor hetgeen er nu bliksemsnel volgde.

Zonder een woord te verspillen, of een seconde te verliezen, trad de voormalige bokser op het ogenblik, dat zijn vrouw hem zag en een theatraal gillette slaakte, naast de ontstelde heer met het glanzende haar, greep hem bij de kraag van zijn keurig gesneden jaquet, trok hem zonder enige inspanning overeind en plaatste hem toen recht voor zich, zoals een schoolmeester wel doet, die

een koppige of domme leerling terecht wil wijzen.

Hij sprak echter nog steeds geen woord, maar sloeg de arme drommel eenvoudig neer. Het was maar een enkele vuistslag, maar het maakte de indruk, alsof ergens in het huis de bliksem was ingeslagen.

De Zuid-Amerikaan kwam omstreeks drie meter van de plek te liggen, waar hij zoeven overeind had gestaan, maar op zijn weg bevonden zich een drietal keurig gedekte tafeltjes, een kaalhoofdige Engelsman, een kellner met een dienblad in de hand, volgeladen met kreeftensalade en de helft van de dikke ober.

Dit alles leek op een soort van ramp, maar daar stond tegenover, dat het in twee seconden was afgelopen. Na het donderend geweld van de ineenslopende tafels werd het stil, onheilspellend stil, precies als na een aardbeving, en men kon de toestand overzien.

Battling Kiddie was blijkbaar de enige, die volkomen kalm was gebleven. Uiterlijk tenminste. Mevrouw Harkin krijste, alsof men haar het hart uit het lichaam had gerukt, de ober vloekte op een wijze, die zeker nooit was gehoord uit de mond van een oberkellner in zulk een geheiligde plaats en de bediende op de grond zocht schreeuwend en foeterend naar zijn figuur en naar zijn kreeften. De Engelsman met het kale hoofd riep aan een stuk door om de gérant en de deftige Engelse lady was flauw gevallen en schopte met armen en benen.

Wat het eigenlijke slachtoffer betrof, dat deed volstrekt niets en lag heel stil, waar de wet der traagheid hem had gebracht.

Maar toen men de arme man overeind hielp, bleek hij iemand anders te zijn geworden. Zijn gelaat was onkenbaar. Hij was volstrekt niet meer knap. De vuist van de geweldenaar moest wel ontzaglijk groot zijn, want hij had tegelijkertijd een oog, de neus en de mond getroffen. Het oog was dicht en zag blauw, de neus bloedde hevig en de bovenlip was gescheurd.

Maar hij was bij kennis toen men hem overeind zette en met het oog, dat nog bruikbaar was, keek hij de bokser op een zeer, zeer lelijke wijze aan.

Daarop mompelde hij iets onhoorbaars, dat als een dreigement klonk en liet zich wegvoeren door drie op hun voeten trillende kellners.

— Wat is dat voor een beest van een vent? fluisterde Brand zeer verontwaardigd. Hoe durft men op deze wijze misbruik maken van zijn kracht?

— Wel, Charles, het is duidelijk, dat die kerel een bruuft is, beducht voor zijn eigendomsrechten. Hij is op zijn minst 20 jaar jonger dan zijn vrouw! Het kan niet anders of hij trouwde haar om het geld en nu is hij bang voor kapers op de kust.

— Maar ik meende, dat hij zich zelf rijk gebokst had!

— Dat had hij ook. Maar alles ging weg in de beruchte oorlogsjaren, hij speculeerde verkeerd en op zijn achtentwintigste jaar, dat is dus voor een bokser op hoge leeftijd, moest hij de ring weer opzoeken en toen moest hij zich natuurlijk vergenoegen met partijtjes tegen mindere goden, die zeker geen beurzen van driehonderdduizend dollar meer opleverden. Een gevallen grootheid dus. En toch moet hij juist in die tijd de aandacht hebben getrokken van die zonderlinge dame, en haar gunsten hebben weten te verwerven.

Intussen was daar in de andere zaalhoek een soort van oproer ontstaan, want men wilde er de geweldenaar uitwerpen en dat ging natuurlijk niet zo gemakkelijk. Battling Kid, die met een schorre grafstem allerlei bedreigingen bulderde, hield zich zijn aanvallers met verschrikkelijke stoten van het lijf, greep toen zijn vrouw bij de arm, sloeg haar zijden sjaal om haar magere schouders, drukte haar haar gouden tas tussen de vingers en voerde haar snel de zaal uit, alsof zij een klein, ondeugend kind was, dat van de jam gesnoept had.

— En dat laat zij zich welgevallen? gromde Brand, woedend, tussen de tanden.

— Wat had je dan verwacht? Dat zij zich had verzet? Verzet het lam zich tegen de klauw van de leeuw? Wij moeten volstrekt het vervolg van deze tragie-comedie gadeslaan, Charles. Heb ik de blik van onze gigolo goed begrepen, dan laat hij het er niet bij, zoals de volksmond zegt.

— Hij zag er uit als de wraakzucht in levende lijve.

Brand had, terwijl hij dit zei, gelachen, maar Raffles bleef ernstig. Hij kende dit slag hotelratten, die er uiterlijk zo keurig uitzien, om door een ringetje te halen, maar die in de grond bedorven zijn, verraderlijk wreed, tot alles in staat.

De loerende, gluiperige bli in de ogen van de verslagen man had hem iets onthuld van het karakter van de Zuid-Amerikaan.

Want dat hij een Zuid-Amerikaan was, vernamen Raffles en Brand nog diezelfde namiddag.

Hij had zich niet eens de moeite gegeven, zoals zovele Argentijnen, Brazilianen, Chilenen en andere Zuid-Amerikanen, die om een zeer gegronde reden hun land hebben verlaten, plegen te doen, wanneer zij de voet op Franse bodem zetten, namelijk zijn naam te veranderen in een Franse.

Na enig voorzichtig rondtasten en vragen bevond Raffles, dat de man, die op zulk een hardhandige wijze kennis gemaakt had met de vuisten van Battling Kiddie, zijn intrek had genomen in het hotel Bristol, ook zeer groot en goed ingericht, en gelegen bijna aan het einde van de prachtige zeeboulevard, die men de «Promenade des Anglais» noemt. Het is een brede, voortreffelijke geplaveide straat, met palmen aan weerszijden en waar geen huizen of hotels staan, een lage marmeren ballustrade aan de kant van de zee.

Hier en daar takken zich zijwegen van de boulevard af, die langzaam glooiend naar de kade afdalen, vanwaar trappen voeren naar het strand.

Over dat strand moet men zich geen al te grote illusie maken, het is volstrekt niet te vergelijken met het prachtige, gelijke, brede strand, zoals men

dat aantreft in Nederland, België en een deel van de Franse Westkust.

Het is nogal smal, het zand is donker gekleurd en bij vloed loopt het bijna geheel onder. De kademuur is dan ook geen weelde, maar wel degelijk iets noodzakelijks.

Het Hotel Bristol is vrij hoog gelegen en men heeft uit zijn vensters een schitterend uitzicht over de zee, over drie baaien, van Monte Carlo, van Nizza en van Menton, over de omringende bergen en over een groot gedeelte van de Kleine en van de Grote Corniche.

De man, die de aandacht van Raffles getrokken had, heette Pablo Canidez en woonde sedert twee weken in het hotel. Hij was in gezelschap van een zwartogige Mexicaanse, Inez Salanos geheten, maar hij zelf was een Chileen.

Hij maakte flink verteer; in de aanvang had hij geregeld betaald, maar thans stond er een vrij grote rekening van hem uit.

Argwaan was er echter volstrekt nog niet gerezen, naar het scheen, want mijnheer Canidez had prachtige juwelen, hij hield een huurpaard, en hij scheen zijn eigen auto te besturen, ofschoon die laatste ook wel aan de schone Inez kon toebehoren.

Toen Raffles dit eenmaal wist en ook gehoord had, dat de beklagenswaardige vriend van mevrouw Harkin zich had laten verbinden in het plaatselijke ziekenhuis en daarna op zijn kamer wat rust had genomen, ging hij nog wat verder en ontdekte ook, dat de Chileen in de loop van de middag in zijn hotelkamer bezoek had gekregen van vier of vijf heren, die allen Spaans spraken, of Frans met een sterk Spaans accent en die in het hotel volkomen onbekend bleken te zijn.

Omtrent zes uur in de middag zat Raffles weer met Brand op een van de gemakkelijke banken in het fraaie park of liever het grote plantsoen, dat zich waaievormig voor het Casino uitstrekt, en besprak zijn ontdekkingen met hem, toen aan het einde van de hoofdlaan Mike Kogan, anders gezegd Battling Kiddie verscheen, in gezelschap van zijn echtgenote.

Brand keek even naar het tweetal en vroeg toen zacht :

— Waarom noemt ze zich Harkin ? Ze zijn toch getrouwd ?

— Dat zijn zij. Maar in Amerika komt het meer voor, dat de vrouw, als zij wat trots is uitgevallen, haar meisjesnaam in haar huwelijk houdt. Ik ken ook voorbeelden van jonge dames, die op haar visitekaartjes, als zij eenmaal getrouwd zijn, haar eigen naam het eerst plaatsen en dan pas die van de echtgenoot, die er dus maar een beetje los bij slingert. Overigens klinkt het ook niet erg deftig, zich ergens te moeten laten aandienen als mevrouw Mike Kogan ! Er gingen zonderlinge praatjes van dat heerschap, een paar jaren geleden, in Boston, waar hij zijn grootste triomfen moet hebben behaald. Ik heb hem eens zien boksen in New York en ik wil je wel eerlijk verklaren, nooit te hebben begrepen, waarom die man zo werd opgehemeld. Hij had een paar stoten op zijn repertoire, die inderdaad oortreffelijk waren, maar daar moest hij dan ook alles mee doen. Een intelligent tegenstander van zijn kracht zou hem binnen het verloop van een halve ronde van drie minuten en zelfs van twee hebben doorzien en die paar stoten hebben weten te ontwijken of behoorlijk te beantwoorden. Maar helaas, zeer veel bokkers en vooral die in de gewichtsklassen boven de Bantams, kunnen nu eenmaal niet prat gaan op heel veel doorzicht. Hun schedels zijn zeer dik, ten koste echter van hun herenvolume.

Op dat ogenblik was het paar zo licht genaderd, dat men duidelijk horen wat zij spraken.

En wat er gesproken werd, was niet van de aangenaamste soort. Om het maar ronduit en onverbloemd te zeggen, de heer en mevrouw Kogan hadden hooglopende ruzie. Kogan moest wel heel boos zijn, want hij was vervallen in zijn van ouds gebruikelijke Broadwaydialect.

Het was duidelijk, dat hij nog steeds aan zijn schatrijke vrouw haar gedrag van die middag verweet. Zij protesteer-

de, zij wierp hem op haar beurt zijn schandelijk optreden in de eetzaal voor de voeten tot beiden plotseling zwegen, toen zij de elegant geklede vreemdelingen in het oog kregen.

Waarschijnlijk schaamde zelfs de voormalige bokser zich een weinig. Met een grimmig gezicht en zijn stekende, kleine oogjes op Raffles gericht, liep hij voorbij, met dreunende stappen, zijn grote voeten plat op de grond neerzettend, en met zijn wandelstok zwaaiend.

Mevrouw wierp een verlegen en schuchtere blik op Raffles en Brand. Klaarblijkelijk had zij hen herkend, als de twee heren, die niet ver van haar tafeltje hadden geluncht.

Het was overigens moeilijk, John Raffles ongeschminkt te zien en dat scherp getekende, fraaie gelaat nog ooit te kunnen vergeten. Het volgende ogenblik was het twistende paar voorbij gegaan.

Zodra zij buiten het gehoor waren begon Brand weer :

— Hij begint zich langzamerhand te ontpoppen ! Een ruwe, onbeschaafde kerel onder zijn uiterlijk van dandy !

— Hij lijkt meer op een duur geklede gorilla dan op iets anders ! zei Raffles minachtend.

— Hoe heeft die vrouw zich ooit aan zulk een man kunnen verbinden ?

— Nu, op de gewone wijze natuurlijk ! Zij heeft hem zien boksen, zijn mannelijke schoonheid trok haar aan. En van het ogenblik, dat hij op de hoogte kwam van haar kassaldo, juist op een tijdstip, dat zijn roem begon te tanen, was zijn weg hem als het ware aangewezen. Hij aanvaardde de hulde van de schatrijke dame, maar hij was een zakenman en hij liet zich met haar in het huwelijk verbinden.

— Zij zal er nog spijt van hebben ! Wat deed zij eigenlijk voor strafbaars ? Sedert wanneer mag, in deze moderne tijden een dame niet meer lunchen met een vriend ?

— Het schijnt niet te mogen, Charles, van het ogenblik af, dat de man bokser is geweest en de vrouw nog altijd schatrijk is ! Hij is bang, dat hij alles kwijt raakt, als hij haar moet verlie-

zen en zij is niet jong meer en vreest dat haar rol is uitgespeeld, als zij haar bokser moet derven. Maar lang zal het zeker niet meer kunnen duren, Charles. De man heeft zich in het hotel, waar zij logeerde, eenvoudig onmogelijk gemaakt. Maar komaan, wij zullen nog even een kijkje nemen in de speelzaal en dan zullen wij eens aanstalten gaan maken voor ons vertrek.

— Gaan wij met de trein, Edward ?

— Wij hebben nog altijd onze snelle huurauto, maar die kunnen wij terug brengen, want ik denk, dat ik met de duikboot ga. Het is beter dat wij die, zijn wij eenmaal in Londen terug, weer onder ons bereik hebben. Henderson heeft toch mijn bevelen opgevolgd ?

— Daar kun je staat op maken. Op dit oogenblik zal de «Sperwer» zeker al zijn op de plek, die je had aangegeven.

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik het denkbeeld, hier te moeten weggaan, zonder een deel van mevrouw Harkin's juwelen, niet alleen kwetsend voor mijn eigenliefde, maar ook teleurstellend voor mijn beschermelingen vind. Denk eens aan hoeveel er niet gedaan kon worden alleen reeds met het dubbele diamanten halssnoer, dat zij om haar magere hals draagt ! Maar helaas, ik vrees, dat ik ditmaal met lege handen zal moeten vertrekken, nu deze Goliath aan haar zijde is verschenen.

Een paar uur later was Raffles van een geheel ander inzicht.

HOOFDSTUK III.

MIJNHEER HOGAN KNOCK-OUT

Raffles had zijn hotelkamers al een paar dagen tevoren opgezegd en het was dus niets vreemd dat hij dadelijk na het diner zijn bagage begon te pakken.

Die was trouwens niet groot en bestond alleen uit een valies van behoorlijke omvang en een handtas.

Zoals wel verwacht was, had mevrouw Harkin na het gebeurde in de eetzaal haar intrek elders genomen, in het Majestic, juist aan de andere zijde van het Casino gelegen.

Een kort ogenblik hadden Raffles en Brand, juist na het diner, de Chileen zien opdagen, met een pleister naast zijn mond, die van zijn oog tot zijn kin liep en een nog altijd gezwollen oog, dat nu de kleur had aangenomen van indigo.

Het was half dicht, maar het andere was daarentegen wijd geopend, en dat bruikbare oog keek verre van vriendelijk, terwijl de bezitter ervan zoekend rondstapte door de vestibule, de conversatiezaal en de eetzaal van het prachtige hotel.

Hij vond blijkbaar niet wat hij zocht en vertrok weer zoals hij gekomen was.

Het kon een uur of negen zijn en de duisternis was gevallen, toen Raffles en Brand zo goed als gereed waren voor hun vertrek.

Zij droegen een reiscostuum, de hotelrekening was betaald en toen alles gereed was, zei Raffles tot Brand:

— Mijn waarde, ik wilde wel dat je nu de auto ging terugbrengen aan de verhuurder, en het hoge garantiebedrag terugvraagt. Betaal hier ook de fooien.

Ik zal je wachten in de noordelijke uit-hoek van het park. Van daar kunnen wij het gemakkelijkst het punt bereiken, waar Henderson ons met de duikboot wacht. Het is, geloof ik, geen vijf minuten gaans. Je kent de rustieke bank wel, waar wij gisteren nog gezeten hebben, om te genieten van het uitzicht.

— Goed. Bedenk echter, dat ik moet teruglopen, zodat het wel een half uur zal duren voor ik bij je kan zijn.

En daarop namen de beide vrienden met een handdruk afscheid. Het was zeer warm gebleven, de lucht was drukkend en het scheen, dat er een zwaar onweer op komst was.

Raffles volgde over enige afstand de brede boulevard en koos toen zijn weg door het park. Langzamerhand werd het donkerder, naarmate hij er dieper in doordrong en de lantarens spaarzamer werden.

Een diepe, zware geur van tropische planten en bloemen hing alom. Raffles haalde met volle teugen die lucht binnen en dacht aan het zonderlinge van het menselijk bestaan. Want in de onmiddellijke nabijheid van al die pracht, van de rijkste haven der natuur was de domme, kleine mens bezig te spelen met ronde schijfjes goud, in een verstikkende atmosfeer, tezamen gepakt met honderden anderen rondom een snel ronddraaiend, ivoren kogeltje.

Hoe was het mogelijk, dat zulke kleine hartstochten konden bestaan in het aanschijs van deze overdadige natuurpracht? Peinzend nog over de raadselen van de menselijke geest liep hij

steeds verder, over het grindpad, toen hij op enige afstand stemmen meende te horen.

Bijna instinctmatig verlieten zijn voeten onmiddellijk het grind en gingen verder over de brede grasband naast het pad, waar hij ook minder goed te zien zou zijn, onder de schaduw van de neerhangende, reusachtige palmbladeren.

Een ogenblikje later herkende hij de stemmen. De ene was de met moeite gedempte, zware en boze stem van Mike Kogan, de andere was de schelle driftstem van Ethel Harkin.

— Al weer twist! bromde Raffles voor zich heen. En ditmaal schijnt het ernst te zijn.

Eensklaps begon hij zijn schreden te verhaasten. Want hij had duidelijk de vrouw horen roepen:

— Wat? Je zult het toch niet wagen, jij bruut, mij te dwingen tot iets wat ik niet wil?

— Dat zal ik wel degelijk, als je je blijft verzetten! gromde de stem van de ex-bokser.

— Maar ik wil nog niet weg! Ik vind het hier heerlijk! Het klimaat is uitstekend voor mij, ik heb hier oude vrienden teruggevonden, en ik ben niet van plan, nu al naar Boston terug te keren!

— Maar ik ben het van plan! En je bent verplicht om mij te volgen! En nu onmiddellijk! Er vertrekt om twaalf uur een nachttrein naar Parijs en die nemen wij!

— Die nemen wij niet!

— En ik zeg je, dat wij hem wel nemen! Denk je dat ik het nog langer zal aanzien, hoe jij hier je geld wegsmit aan die vervloekte speelbank? Vandaag heb je weer 20.000 francs verspeeld!

— Wat raakt jou dat? Is het soms niet mijn eigen geld?

— Om de dode dood niet! Daar heb ik toch ook nog iets over te zeggen! Geloof je dat ik gek ben en het lijdelijk zal aanzien, dat je je hier laat kaalplunderen, waar je je bovendien nog af-

geeft met greasers (1) die het natuurlijk op je juwelen voorzien hebben. Hoe krijgt men het ook in zijn hersens, om van vroeg tot laat met een fortuin aan juwelen aan zijn lichaam te lopen? Ook nu ben je er weer mee behangen, als een kerstboom met presentjes!

— En ik verbied je, zo over en tegen mij te spreken, Mike Kogan, riep de vrouw, bijna huilend van drift. Ik ga niet met je mee, ik blijf hier en ik doe wat ik wil!

— Je weigert dus met me mee naar Parijs terug te keren?

— Ik weiger! Je hebt er het recht niet toe om mij te dwingen. Ik ben je slavin niet, al ben ik dat lang genoeg geweest, helaas.

— Je zult toegeven! Ik heb het recht om te eisen, dat jij mij volgt waarheen ik ga!

— Ik blijf hier! Wat, zou je het durven wagen de hand op te heffen tegen een zwakke, onschuldige vrouw? Dat maakt aan alles een einde! Mike Kogan, van nu af scheiden zich onze wegen! Laat mijn pols los, bruut! Moet ik soms gaan schreeuwen?

— Dat zou ik maar laten, want dat geeft nog meer schandaal en niemand zou je toch op deze eenzame plek horen!

— Een vergissing, waarde heer! Het is al gehoord!

De woorden werden zeer kalm, maar met een heldere stem uitgesproken, en Raffles trad, wat men zou kunnen noemen de arena binnen, een soort open plek in het park, een rond grasveld van omstreeks tien meter in doorsnede, waaromheen een zestal banken geplaatst waren.

Op dit punt hoorde men duidelijk het klotsen van de golven tegen de rotsen.

(1) Met dit scheldwoord duiden de Amerikanen van minder allooi de bewoners van Zuid-Amerikaanse republieken, maar vooral de Mexicanen aan, die de zonen van Uncle Sam op hun beurt Gringos schelden.

Kogan had onwillekeurig op het hore van de stem zijn greep wat losser gemaakt en Ethel Harkin rukte haar hand los, wreef haar pols en gehoor gevend aan de drang van de zwakke, die de sterke tot bescherming zoekt, snelde zij in de richting van de man, die zij onmiddellijk herkende.

Zij had haar handtas laten vallen en Raffles raapte deze op en gaf haar terug met een beleefde buiging en de woorden :

— U hebt dit laten vallen, madame !

Nu eerst scheen Kogan tot zich zelf te komen. Zijn stem klonk dreigend, toen hij, de ongewenste indringer van het hoofd tot de voeten opnemend, op grommende toon zei :

— Ik zou me liever met mijn eigen zaken bemoeien, mijnheer. Dit is een aangelegenheid tussen mijn vrouw en mij, die ik heel goed alleen kan uitmaken !

— Maar toch zeker niet met uw vuisten, mijnheer ? zei Raffles rustig.

— Zoals mij dat goed dunkt, mijnheer bemoeial ! hernam Kogan spottend. U moet weten, dat ik niet gewend ben, raadgevingen van derden te aanvaarden en zeker niet, als ik hen nooit van te voren gezien heb.

— Dan zult u ditmaal toch met die gewoonte moeten breken, mijnheer Kogan, zei Raffles, steeds even bedaard. Want op uw beurt moet u weten, dat ik nooit heb geduld, dat een man in mijn bijzijn een vrouw mishandelde, of zelfs maar de hand naar haar ophief. Er bestaat toch nog altijd zoiets als ridderlijkheid !

Kogan liet een diep lachje horen, dat uit zijn maag scheen op te borrelen en zei afgemeten zijn jas uittrekkend :

— Mijnheer, het spijt mij voor u, maar ik zie dat ik gedwongen ben, andere middelen toe te passen.

— Je zult hem toch niet slaan, Mike ? vroeg de arme mevrouw Harkin bevend, en waarschijnlijk een bloedbad verwachtend. Doe het niet, Mike ! Als je rustig met mij meegaat, zullen wij nog eens over de zaak praten !

— Ik zal rustig met je naar het sta-

tion gaan, maar eerst zal ik deze onbeschaamde indringer op zijn plaats zetten ! Want mijnheer blijft er immers bij, dat hij mij een lesje wil geven ?

— Dat hoop ik tenminste ! zei Raffles op zijn vriendelijkste toon. U permitteert ?

En op zijn beurt ontdeed hij zich van zijn overjas en sportcolbert en legde de beide kledingstukken netjes opgevouwen op een van de banken. Hij ont-knoopte zijn manchetten en ontblootte zijn armen.

Ook Kogan had de mouwen teruggeslagen van het fijne zijden overhemd, dat hij droeg en toonde zijn gebruide, zware armen met de spieren als kabeltouwen er boven op liggend.

Intussen stond Ethel Harkin op korte afstand, wrong haar handen en smeekte beurtelings beide mannen, « om toch kalm te zijn ».

— Maar lieve mevrouw, ik verzeker u dat ik volkomen kalm ben, zei Raffles glimlachend. Het is een kwestie van enige seconden, denk ik. Een van ons beiden zal dan op de grond liggen, en de ander zal waarschijnlijk met u wandelen.

— En ik geloof, dat ik dat zal zijn ! loeide Mike Kogan. Waar wachten we op ?

— Maar doe dan ook tenminste uw boord af, net als hij ! jammerde de vrouw.

Het klonk zo grappig onder deze omstandigheden, alsof het de uitslag van het gevecht zou kunnen wijzigen, dat Raffles ondanks zichzelf in een luid gelach uitbarstte. Hij lachte zelden, John Raffles, maar als hij het deed, dan was het gul en van harte.

— We zullen je dat lachen wel verleren, jongeman, gromde hij. En je zult aanstonds bemerken, dat ik mij niet ongestraft laat tarten, al heb ik dan ook een jaar geleden voor het laatst mijn voeten in de ring gehad. Vooruit !

Raffles gaf aanstonds aan de ruwe uitnodiging gehoor. Voor een kort ogenblik was de maan vrij van wolken, zodat de tegenstanders elkander tamelijk goed konden zien, al was het hier dan zeker niet zo daghelder, als onder de

bijna verblinde gloed van het electrische licht boven de boksring.

Kogan stormde dadelijk, als een dolle stier, op zijn tegenstander toe, met de blijkbare bedoeling, hem met de derde of vierde slag neer te beuken met zijn geduchte linker vuist, die altijd het meest gevreesd was geweest.

Tot zijn verwondering en ook een weinig tot zijn ontsteltenis bemerkte hij echter, dat hij niet door de dekking van zijn tegenstander heen kwam.

Het was alsof zijn vuisten tegen staal botsten. Hij probeerde het met zijn geduchte, zeer harde, linker-opstoot, maar hij ontmoette op zijn weg naar de kaak van zijn tegenstander een benedenarm, die zo hard was als een rots en hij kreeg onmiddellijk voor zijn onbesuisdheid een pijnlijke afstraffing in de vorm van een slag, die hem op het midden van de neus trof en van dit lichaamsdeel op het eigen ogenblik een soort fonteinje maakte, dat bloed spoot.

Dit prikkelde zijn woede, maar hij was toch nog niet zo door het dolle heen, of hij begreep, dat hij van tactiek zou moeten veranderen.

Aanstands zocht hij het nu in de clinch. Maar Raffles had dit verwacht. Hij herinnerde zich zeer goed, dat het lijf aan lijf vechten steeds de meest gevreesde strijdwijze van Battling Kiddie was geweest, zolang hij bokshandschoenen had gedragen.

Als de reus zijn tegenstander eenmaal tot op een kwart el afstand genaderd was en hij zag kans een paar malen zijn verschrikkelijke linker vuist met korte, droge stoten tussen diens ribben te plaatsen, even onder het hart en ter hoogte van het maagkuiltje ongeveer, dan moest hij al bijzonder goed kunnen « incasseren » om het te boven te komen!

Het was een van de befaamde stoten, die Battling Kiddie steeds had toegepast, als hij er maar de gelegenheid toe kreeg.

Maar Raffles was zo verstandig, hem die gelegenheid niet te bieden. Hij hield Kogan op een behoorlijke afstand, door bliksemsnelle, zeer gevaarlijke uitvallen naar het hoofd, waarvan er een

de rechter wenkbrauw van de voormalige bokser openhaalde.

En geduldig, maar met de grootste voorzichtigheid, wachtte hij op de tweede trucstoot van Kogan. Hij wist dat het een hoge slag was, na een zeer snelle schijnbeweging en die altijd van rechst kwam, na een langdurige bedreiging met de linker vuist, om de tegenstander daardoor in slaap te sussen, als het ware.

De stoot werd gewoonlijk toegebracht van terzijde, rechts van de schouder uit echter, en nadat Mike zeer snel een stap terzijde had gedaan, daarbij een weinig draaiend om zijn as. De stoot kwam aan in de kromming van de kaak met zoveel kracht, dat de tegenstander er een weinig door verdoofd werd. En hij kreeg niet de tijd om zich te herstellen, want snel volgde een stoot met de linker hand op de goede plek: het punt van de kin.

Raffles behoefde niet lang te wachten. Mike schermutselde wat, deed schijnstoten links, stapte terzijde en zijn schijnbare doelloze rechter vuist schoot uit, als de kop van een giftslang die toeblift. Hij sloeg in de lucht.

Zonder zijn koelbloedigheid een ogenblik te verliezen, had Raffles gedoken. Hij ging zo vlug, dat het bijna niet te zien was. Door zijn eigen vaart meegesleept, wist Kogan zijn evenwicht niet spoedig genoeg te herkrijgen en het werd hem noodlottig.

Zijn dekking links zakte op gevaarlijke wijze, Raffles zag de opening en met het geweld en de zwaarte van een stormram trof zijn vuist de voormalige kampioen in de maagkuil.

Kogan liet een soort van hik horen, bracht onwillekeurig zijn rechtervuist naar de getroffen plek en iets dommers had hij niet kunnen doen, want een onderdeel van een seconde later had hij geen besef meer van de wereld en hij lag ergens aan de voet van een kreupelbosje en gedroeg zich volkomen als een kind, dat juist te bed gebracht is en rustig gaat sluimeren.

Een donkerrode plek op zijn kin zou de deskundige aanstands verklaard hebben, hoe dit alles zo kwam.

HOOFDSTUK IV.

DE OVERVAL

Raffles, wiens ademhaling nauwelijks sneller ging dan anders, sloeg rustig zijn mouwen weer neer en knoopte zijn manchetten dicht, terwijl mevrouw Kogan op hem toekwam met gevouwen handen en een gevaarlijke glans in haar fraaie beschilderde ogen.

— O, mijn held, mijn dappere beschermer!

— Kalmte, mevrouw! maande Raffles haar aan, haar zachtjes van zich afduwende, want zij maakte in volle ernst aanstalten, hem om de hals te vliegen.

— Is hij dood? informeerde mevrouw Kogan op een toon, die maar al te duidelijk aan het licht bracht, dat het weduwschap voor haar geen verschrikkingen had.

— Ik betwijfel het, mevrouw. Hij slaapt alleen maar een weinig.

— Maar hij bloedde zo erg!

— Dat komt bij zulke ontmoetingen meer voor, mevrouw! antwoordde Raffles, zijn tweede manchet dichtknopend. Het heeft niets te beduiden. Het was zijn neus maar. Ik hoop dat u mij niet al te zeer zult verwensen, omdat ik hem heb moeten afstraffen.

— Ik denk er niet aan, mijnheer! Integendeel, had ik bijna gezegd. Nog geen jaar geleden zou ik er u om verscheurd hebben, thans kan het mij niet meer schelen. Ik had voor hem door het vuur willen gaan, toen ik hem pas leerde kennen, maar mijn liefde is gedooft, als...

— Als een dove kool in een vuurtest! vulde Raffles op hoffelijke wijze en behulpzaam de zin aan.

Het was duidelijk, dat mevrouw Kogan een minder vulgair beeld had willen gebruiken, want zij zocht nog altijd naar een meer gepaste vergelijking, toen plotseling het toneel weer geheel veranderde.

Want vóór het tweetal nog goed besefte wat er eigenlijk geschiedde, zagen zij zich omringd door een zestal kerels, sommigen gemaskerd, maar allen gewapend en goed gewapend ook.

Twee hunner hadden messen, waarvan de klingen schitterden in het maanlicht, de anderen waren gewapend met brownings.

Een man, die de aanvoerder scheen te zijn en die een pleister had dwars over de wang, van oog tot mondhoek, kwam naar voren, drukte Raffles zijn wapen tussen de ribben en zei op gedempte toon en met een eigenaardige spot:

— Het spijt mij, dat ik de man moet lastig vallen, die mij gewroken heeft op het beest, dat daar ligt, maar dat zijn nu eenmaal de schaduwzijden van het beroep.

— Pablo! kreet mevrouw Kogan, wit van ontsteltenis en afschuw. Mijn Pablo! Ben jij een struikrover?

— Gewoonlijk niet, madame, als ik de zaken wat rustiger kan aanvatten. Ik had u dat willen tonen, maar ik kreeg er de gelegenheid niet toe, door die schoft daarginds.

— Dus je hebt mij het hof gemaakt, je hebt mij mee uit lunchen genomen, je hebt mij lonkjes gegeven en mij gewaagde complimentjes gemaakt, alleen maar omdat...

— Wat had je eigenlijk gedacht, dat je de Venus van Milo bent? vroeg de Chileen onbeschoft. Geloof je dat ik mijn tijd niet beter kan besteden? Inez, er is niet veel tijd te verliezen, de boot wacht, maak jij de rommel eens vlug los! En ga niet schreeuwen, liefje, want ik versta geen grappen. Jongens, houdt dit heerschap in bedwang en aarzel niet, van je wapens gebruik te maken, als dit nodig mocht blijken. Wie hij is weet ik niet en het kan mij ook niet schelen, maar ik zal niet toestaan, dat hij het ons lastig maakt, al heeft hij dat nijlpaard neergebokst.

Een van de mannen trad naar voren, maar het bleek alleen naar de kleren een man te zijn. Het was 'n nog zeer jonge vrouw met 'n donker uiterlijk en gitzwarte ogen, het kort gekrulde haar onder een sportpet weggestopt en gekleed in een soort van overall, zoals de Amerikaanse werklieden ze veel dragen.

Met een snelheid, die op veel oefening wees, begon zij de haakjes los te maken, die de sieraden van de rampzalige mevrouw Kogan op hun plaats hielden.

De arme vrouw was krijtwit geworden, half van vernedering, half van woede en de blikken, die zij Pablo toewierp, zouden hem zeker gedood hebben, als het evenveel messen waren geweest.

Zij was een zeer ijdele en zelfbewuste vrouw en het denkbeeld was haar onverdragelijk, dat men haar het hof had kunnen maken om zulk een afschuwelijk motief.

Pablo echter trok zich van die blikken al heel weinig aan en keek toe bij het beroven van zijn slachtoffer.

Terwijl Raffles nog altijd omringd was door een drietal mannen en even zoveel brownings, richtte de Chileen de vraag tot hem:

— Mijnheer ziet er uit als een rijk toerist, mij dunkt, dat mijnheer wel een goed gespekte portefeuille bij zich moet hebben? Jack, daar ligt zijn jas. Doorzoek de zakken eens!

Raffles was een moedig man, maar

hij was tevens een man van helder inzicht, die geen dwaasheden beging. Als men in het maagkuiltje, links en rechts een browningloop voelt drukken, en men bevindt zich op een eenzame donkere plek en men is zelf zonder wapen, omdat het in de zak zit van een kledingstuk, dat men heeft afgelegd, dan begaat men niet de dwaasheid, tegenstand te willen bieden.

Misschien zouden die kerels in het hartje van Monte Carlo niet hebben durven schieten? Hier zouden zij het zeker doen!

Een strandtrap was niet ver weg, wandelaars waren er niet meer en zij zouden in een oogwenk uit de voeten kunnen zijn.

En zo moest Raffles het lijdelijk aanzien, dat de met Jack toegesproken kerel zijn mes tussen de tanden nam, om zijn handen vrij te hebben en kalm het sportcolbert begon te doorzoeken. Hij haalde uit een zak de kleine browning en uit de met een knoop gesloten binnenzak de portefeuille van marokkijnleder, waarin zich enige Engelse bankbiljetten van vijftig pond en Franse van duizend francs bevonden. Bij elkaar bijna zeven honderd pond sterling.

De man noemde het bedrag en Pablo bromde:

— Beter een half ei dan een lege dop, maar ik had beter van u verwacht, mijnheer! Ook hier vrees ik, dat de schijn bedriegt!

— Mijnheer, ik weet dat u de overhand hebt, met uw vier brownings en de twee dolken, maar dat geeft u toch niet het recht om onbeleefd te zijn, zei Raffles met voorgewende verontwaardiging en om tijd te winnen.

Want hij bedacht, dat aanstonds Brand moest komen opdagen en als die het wat handig aanlegde, zouden de rollen misschien wel weer ongewisseld kunnen worden.

Nadat Jack de portefeuille in zijn zak had gestopt, ging hij ook de jas van Kogan opzoeken, die langzaam weer bijkwam, toen hij plotseling wankelde; het kledingstuk liet vallen en voorover viel met zijn gelaat in het gras en onbewegelijk bleef liggen.

Er had een zacht fluitend geluid geklonken, iets als het scheuren van zijde op verre afstand, maar geen schot.

Pablo keek verwilderd rond, poogde de duisternis met zijn blikken te doorboren en siste :

— Vervloekt ! Een windpistool ! Wat heeft dat te betekenen ? Inez, ben je klaar ?

— Ik heb hier alles !

— Vlug dan wat ! Bij alle duivels, daar gaat er weer een !

Inderdaad viel een van de mannen om, alsof hij een kegel was, door de bal geraakt, zonder een kreet te slaken en zo stijf als een plank.

Een soort van paniek maakte zich van de kerels meester.

— Naar de boot ! bromde er een. Wie is de duivel, die ons hier neerschiet ? Soms een vriend van jou, mijnheer de bokser ?

Raffles haalde de schouders op. Hij had willen glimlachen, maar hij wist wel, dat dit onmiddellijk het overhalen van een trekker tengevolge kon hebben.

— Ja, naar de boot ! fluisterde Pablo. Ik had met die kerel daar willen afrekenen, maar uitstel is nog geen afstel in dit geval ! Houdt hem tot het laatste met je brownings in bedwang, jongens !

Pablo mocht dan de leider zijn, bij deze gelegenheid gaf hij het voorbeeld om zo hard mogelijk weg te lopen, met de vrouw aan zijn zijde, die onder het lopen vlug de buit in een kleine handtas propte.

Ruggelings gingen de drie kerels met

de browning achteruit, totdat zij in het kreupelhout verdwenen.

Op hetzelfde ogenblik begon mevrouw Kogan luid te gillen, vóór Raffles haar de hand op de mond had kunnen leggen.

— Zwijg toch ! beval hij nors. Wilt u ons de politie van heel Monaco op ons dak sturen ?

Het antwoord kwam in de vorm van een revolvershot, dat een van de vluchtende bandieten in zijn woede op de schreeuwende vrouw had afgevuurd, zonder haar te raken.

— Komaan, nu is de comédie compleet ! riep Raffles woedend. Binnen tien minuten is de gehele legermacht van het Vorstendom hier aanwezig !

Op dat ogenblik werden de struiken terzijde geschoven en Brand trad te voorschijn, zeer ongerust.

— Ik zal maar niet vragen wat het betekent, Edward, begon hij fluisterend :

— En daar doe je heel verstandig aan ! Daarvoor is de tijd te kostbaar ! Vlug, hen achterna ! Zij hebben haar juwelen en mijn portefeuille en ik weet nog niet wat het ergste is ! Mevrouw, tot het genoeg u weder te zien. Doe de groeten aan uw man en als u mijn raad wilt opvolgen, verzoen u dan met hem ! Er zijn te veel echtscheidingen in uw land. Vooruit, Charles !

En vóór de van schrik verstijfde mevrouw Kogan een woord had kunnen uitbrengen, waren de twee vrienden op hun beurt in het kreupelhout verdwenen, in de richting van de zee.

HOOFDSTUK V.

DE JACHT

Terwijl de twee mannen voortsnel-
den, nu eens langs een smal pad, dan
weer dwars door het bos heen, dat
dicht aan de zee grensde, wisselden zij
enkele woorden.

— Hoor je hen nog ? begon Brand.

— Daar recht voor ons !

— Het spijt mij, dat ik niet méér kon
doen, zij liepen te vlug weg !

— Jij hebt mij prachtig geholpen,
Charles en buitengewoon vaardig je
windpistool gebruikt ! Die twee kerels
zijn een halve dag lang buiten westen !

— Wat is er eigenlijk gebeurd ?

— Ruzzie gekregen met die bruit van
een Mike Kogan ! Hij maakte hier herrie
met zijn vrouw en hief de hand naar
haar op !

— Hoor je hen nog altijd ?

— Neen, nu hoor ik niet meer ! Waar
is Henderson ?

— Bij de duikboot ! Zouden wij deze
zaak niet opgeven, Edward ?

— Nooit ! Wat denk je, dat ik die
schurken mijn portefeuille laat houden,
met een paar heel kostbare papertjes
erin, passen, politiekaarten, identiteits-
bewijzen en zo meer ? Die zijn veel
meer waard dan het beetje geld, dat er
in zit en dan de juwelen van die dwaze
vrouw !

— Maar ze zijn weg, onvindbaar !

— Neen ! ik geloof dat ik weer iets
hoor kraken, takken of planken ! Het

is nu recht voor ons uit !

— Daar is een kleine houten trap,
die naar het strand voert !

— Je hebt gelijk, naar een kleine
kreek, waar overdag de badgasten naar
garnalen en krabbetjes hengelen en
soms ook naar elkaar. Misschien ligt
daar hun boot ! Nog wat vlugger Char-
les !

Zij gingen weer verder en bereikten
een ogenblik daarna de uiterste rand
van het park.

Een vrij brede grindweg voerde naar
de houten, smalle trap, die tamelijk
steil langs de rotshelling naar omlaag
liep.

In bukkende houding, om niet tegen
de lucht af te steken, snelden zij voort,
totdat zij zich plat neerwierpen en zo
kropen tot aan de rand van de klip.

Toen zij nu voorzichtig het hoofd
ophieven, konden zij de kreek overzien.

Op enige afstand van de rechter
oever lag een grijs geschilderde motor-
boot van slanke vorm, een zogenaamd
kruisersmodel met een vrij grote kajuit
in het midden, een gangboord ter
weerszijden, een voorplecht en een ach-
terdek.

Het was een boot, die gemakkelijk
twintig personen kon vervoeren en die
blijkbaar zeer snel was, te oordelen
naar haar lijnen.

Van de oever naar de boot was een

plank gelegd en daaroverheen liepen juist op dat oogenblik heel kleine figuren, zo snel zij maar konden.

Het leek wel een prentje uit een fabelboek voor kinderen, kleine, zwarte dwergjes in feeënland.

Er moesten echter meer dieven aan boord zijn geweest, want Raffles telde zeven man in het geheel.

Het was zover af, dat er geen sprake van kon zijn, de boot nog bijtijds in te halen. Want reeds was de laatste man aan boord en de plank werd ingetrokken.

Een wit schuim vertoonde zich daar, waar de schroef moest wentelen en het zachte geronk van een krachtige motor klonk door de nachtelijke stilte.

Het was de enige boot, die daar in de kleine kreek gelegen had en het was een waagstuk ook, want die kom liep bij laag water bijna geheel droog. Daarom juist was het zulk een geliefkoosde verblijfplaats voor de amateurkrabbenvissers.

— Naar de duikboot, Charles! beval Raffles kortaf. Ik wil tot iedere prijs die grijze kruiser inhalen. Het is te dwaas, dat ik mij door een kerel als Pablo Canidez zou laten overtroeven!

Brand dacht zelfs niet aan een tegenwerping. Hij begreep volkomen de goedstoestand van Raffles en hij wist dat ieder verzet op zulk een oogenblik nutteloos zou zijn.

Zo vlug zij maar konden snelden zij over de grintweg verder, tot waar die ophield en zij over de naakte rotsen verder moesten gaan.

Dit duurde evenwel slechts kort, want de klip hield plotseling op en daalde vrij steil af naar een soort van dwarsdal, een vallei, waarin het zeewater bij vloed tot op verre afstand kon doordringen.

Zij begonnen vlug naar beneden te klauteren en het was een geluk, dat de maan op dat oogenblik niet door wolken bedekt was, want het was een tamelijk gevaarlijk werkje.

Vijf minuten later echter bereikten zij de smalle oever van de inham, totdat

plotseling een reusachtige figuur voor hen opdook, die op militaire wijze bars vroeg:

— Werda?

— Goede vrienden, James! antwoordde Raffles lachend. Onmiddellijk naar de boot en zonder één oogenblik te verliezen, want anders zou het te laat zijn!

Zonder nog een woord te wisselen, volgden de drie mannen nu het smalle stenige pad, dat zeewaarts voerde, totdat de stille watervlakte zich voor hen uitstreckte.

Nog altijd was het benauwd warm en het kon niet anders of een heftig onweder was op komst.

Nu echter was het bladstil en de zee vertoonde zelfs geen rimpeltje.

Raffles zocht met zijn scherpe ogen het watervlak af en heel in de verte meende hij een wit streepje te kunnen onderscheiden.

De drie mannen liepen voort, onder een geweldig rotsblok door, dat als een ontzaglijk groot balkon over de zee hing en bereikte zo een diepe grot, waarin het zeewater meer dan twee en een halve meter hoog stond. Met de hand steun zoekend aan de wand, liepen zij voort over een zeer smal pad tot dat Brand bijna gestruikeld was over de stalen loopplank die naar de ingangstoren van een kleine duikboot voerde, die daar roerloos en geheel onzichtbaar te wachten scheen.

Bij het zwakke licht van Brand's zaklantaarn gingen allen haastig over de loopplank, die daarna werd ingehaald.

Een oogenblik later gromden de machtige machines en langzaam voer de «Sperwer» het hol uit en koerste de zee tegemoet, die daar stil als een spiegel geheimzinnig te blinken lag, onder het schijnsel van de maan, waarlangs nu herhaaldelijk dreigende wolken gleden.

Raffles hield de ogen gevestigd op het kleine, ronde kijkglas, vlak voor hem, de handen om het wiel van de stuurinrichting geklemd, maar hij kon volstrekt geen schip zien, van welke aard dan ook.

Met zijn krachtige stem riep hij Brand bij zich en zei :

— Neem het stuur over, Charles. Hoogstwaarschijnlijk zullen zij trachten een kleine, Italiaanse haven te bereiken. Ik zal de nachtkijker nemen en eens gaan zien op het dek, of ik daar iets kan ontdekken.

Brand trad in zijn plaats en Raffles opende het smalle deurtje naar de voorkajuit, die nauwelijks drie meter lang was en niet veel meer dan anderhalve meter breed, toen hij als aan de grond genageld bleef staan.

Op de smalle rustbank had een gedaante gezeten, die nu eensklaps opsprong en met uitgestrekte armen op hem toesnelde onder de kreet :

— Mijn redder ! Heb erbarmen met mij ! Stuur mij niet weer terug naar die ellendeling, die mij wil slaan ! Ontferm u over mij !

Het was mevrouw Kogan ! Het kwam maar heel weinig voor, dat Raffles inderdaad over het een of ander verbaasd was. Maar deze zonderlinge, magere Amerikaanse kon voortaan prat gaan op de onbestreden eer, een der grootste avonturiers van alle tijden niet alleen verbaasd, maar zelfs verstomd te hebben doen staan.

— Hoe komt u hier ? vroeg hij, niet zeer hoffelijk en het gebaar van de smekende armen volkomen negerend.

— Ik ben u nageslopen ! Ik durfde niet bij Mike blijven.

— Wilt u zeggen dat u langs de steile rots ons is nageklauterd, op gevaar af, uw hals te breken ?

— Ik moest wel, ik kon niet anders ! Toen ben ik over de plank gelopen, zonder dat iemand van u mij zag, ik heb mij zo klein mogelijk gemaakt en daar het licht nog niet brandde, kon ik ongemerkt in de kajuit komen. Bent u heel erg boos op mij ?

Raffles liet met een zonderlinge glimlach op de lippen zijn blikken glijden langs de wonderlijke gedaante van de schatrijke Amerikaanse. Zij droeg een avondjurk, maar haar goudlederen schoentjes en haar zijden kousen die

de dunne benen omsloten, waren driefnat, daar zij door het water had moeten waden. Haar haar zat verward, zij had een schram over een van haar wangen en bij dat alles keek zij zo smachtend als een bakvis in een Amerikaanse film, die verliefd is op een cowboy.

— U moet andere kousen aantrekken ! zei Raffles nuchter. U zult kou vatten in die driefnatte dingen.

— Dus u stuurt mij niet weg ? U zet mij niet dadelijk aan land, vroeg mevrouw Kogan gretig.

— Eerlijk gezegd, was ik dat van plan, antwoordde Raffles tamelijk kortaf. Dit vaartuig is zeer klein en daarenboven, wij gaan jacht maken, mijn vrienden en ik. Ik moet die bandieten inhalen, die mij mijn portefeuille hebben ontstolen en uw kostelijke juwelen !

— O, wilt u mijn kostbaarheden terug bezorgen ? riep mevrouw Kogan verheugd, en weer maakten haar stake-rige armen een verdachte beweging naar zijn hals.

Raffles deed een stap achteruit en ontweek de vraag en tegelijkertijd het gebaar.

— Laten wij niet op de toekomst vooruitlopen mevrouw ! zei hij. Het is best mogelijk, dat zij ons ontsnappen. Ik weet zelfs niet welke richting zij zijn ingeslagen.

Raffles had zijn nachtkijker gegrepen, die aan de riem aan een haak hing, maakte een stomme buiging voor zijn onvrijwillige gast en keek Brand, die hij voorbijging en die natuurlijk niets gemist had van het korte onderhoud, daar het deurtje was blijven open staan, veelbetekenend aan en ging naar het stalen laddertje, dat naar het luik voerde en zo naar het dek.

Het bleek Raffles al zeer spoedig, dat het met de kalmte van de zee gedaan was. Er stonden korte, nijdige golven, die met harde slagen tegen de stalen huid van de duikboot klotsten en over het gedeeltelijk ondergedompelde dek stroomden.

Van de maan was niets meer te zien en het woei zeer hard. Dikke regendroppels begonnen te vallen en als bij

toverslag was de temperatuur op zijn minst tien graden gedaald.

Raffles begreep dat hij hier te doen had met een van die mistrals, die in de buurt van Marseille zo geducht kunnen spoken en zelfs de grootste schepen noodzaken, ten spoedigste een veilige haven op te zoeken.

Het was pikdonker geworden en alleen in de onmiddellijke omgeving van de boot lichtte de zee zwakjes.

Raffles bracht zijn kijker voor het oog en onderzocht de horizon. Hij ontwaarde een paar vissersschuiten, die voor de wind wegluchtten en beschutting gingen zoeken in de dichtbijzijnde haven.

Een groot vrachtschip, zeker op weg naar Marseille, begon reeds nu op zonderlinge wijze te dansen op de korte golven. Aanstonds zou het nog heel wat erger worden, wist Raffles.

Dan zag hij ook nog een witte motorboot, die als een renpaard over de golven snelde en die wel haast zou mogen maken, om tijdig binnen te zijn, voor de bui in alle hevigheid losbarstte.

Maar van de grijze motorboot was niets te bespeuren.

— Het zoeklicht James I beval Raffles kortaf.

Henderson kwam onmiddellijk aandragen met een koperen schijnwerper, draaibaar gemonteerd op een zware, stevige voet en voorzien van een lang snoer.

Het toestel werd op het gedeelte van het dek geplaatst, dat nog droog was, het werd ingeschakeld en onmiddellijk schoot een felle straal licht suizend uit de koperen lamp en verlichtte het water tot op een afstand van bijna vijf kilometer.

Langzaam deed Raffles de lamp zwenken en de lichtbundel beschreef een reusachtige cirkel over het steeds feller kokende water.

Reeds had het licht meer dan 180 graden van de cirkelboog beschreven en nog had Raffles niets ontdekt, turende door zijn nachtkijker, toen hij plotseling de lamp deed stil staan. Heel

in de verte, nauwelijks zichtbaar en bijna pal achter de «Sperwer» was een grijs stipje zichtbaar, met een ij wit streepje er achter!

Onmiddellijk riep Raffles naar beneden, boven het gebulder van de wind uit:

— Wend het roer, Charles! Zij hebben koers gezet naar het Zuiden! Ik had ook dadelijk moeten begrijpen, dat zij het niet zouden durven wagen, met hun buit een Franse haven op te zoeken.

De duikboot beschreef een grote cirkel en toen het licht nu recht vooruit scheen, over de spitse voorsteven heen, toen was het kleine grijze ding vrij duidelijk zichtbaar met behulp van de kijker.

Het was duidelijk, dat de bandieten de beschikking hadden over een zeer snelle boot. Even duidelijk echter was het, dat zij het onmogelijk lang zouden kunnen volhouden tegen de storm, die binnen het uur met volle kracht zou opsteken en met die kleine boot zou spelen alsof het een kaatsbal was.

Raffles keek nog even vooruit, toen nog eens naar de lucht en daalde toen langs het steile trapje weer af, het nu gedoofde zoeklicht met zich meene-mend.

Het eerste wat hij tegen Brand zei, was:

— Ik zou durven wedden, dat zij een haven op Corsica gaan opzoeken! Zij moeten begrijpen dat zij gevaar voor hun leven lopen, als zij bij de nacht, die nu komt, op zee blijven. Het zal gaan spoken, of ik weet niet meer wat een mistral is! En dit is nog wel de gevaarlijkste plek van de gehele Middellandse Zee, deze trechter, deze bocht tussen Corsica en de Golf van Genua! James, laat haar nog iets zakken! Wij zullen het luik sluiten. En als het soms nog erger mocht worden, dan zullen wij geheel onder de oppervlakte varen!

Een luide schreeuw weerklonk op deze woorden. Mevrouw Kogan was in

het smalle deurtje verschenen en keek met verschrikte ogen en een bleek ge-laet naar Raffles, die zich juist weder ontdeed van de jas van geolied linnen, die hij dadelijk bij het aan boord komen had aangetrokken.

— Wat zegt u daar ? vroeg zij toonloos. Onder de oppervlakte varen ? Is dit, is dit een duikboot ?

— Wat had u dan eigenlijk gedacht mevrouw, dat ge u aan boord van een plezierjacht bevond ? vroeg Raffles sarcastisch. Ik hoop toch niet, dat u bezwaren heeft tegen mijn voornemen ?

— Maar dat heb ik zeker wel ! riep Mevrouw Kogan heftig. Ik ben doodsbang ! Ik wil niet, dat u de boot laat zakken !

— Pardon mevrouw, daar ik ben kapitein aan boord van mijn eigen schip en ik zal doen, wat ik het best acht, hernam Raffles koeltjes. De golven worden zo hoog, dat zij in het luik zouden slaan en dat gevaar mag ik niet lopen. Evenmin zou ik het op prijs stellen, als een of ander vrachtschip in deze stikdonkere nacht over mij heen-voer.

— Maar ik protesteer ! gilde mevrouw Kogan. Ik protesteer als vrije Amerikaanse vrouw ! Breng mij dan weer aan land !

— Het spijt mij, madame, maar u slaakt deze wens te laat ! zei Raffles met ijzige beleefdheid. Ik laat die bandieten niet straffeloos ontkomen !

— Maar ik geef niets om mijn juwelen ! Ik doe er afstand van, ik geef ze gaarne prijs ! hield mevrouw Kogan koppig vol. Alles liever dan met dit afschuwelijke stalen ding onder de zee te moeten varen ! Het denkbeeld doet mij huiveren.

— Ik kan u verzekeren, mevrouw, dat u niets te vrezen hebt en ook, dat uw jammerklachten mij niet van mijn voornemen zullen afbrengen. U zegt, dat u gaarne afstand wilt doen van uw juwelen, maar ik denk daar anders over. Overigens, als ik u nu terug zou moeten brengen, dan zou ik dat toch onder water moeten doen, want de

golfslag is zo heftig dat ik niet aan de oppervlakte zou durven varen.

— Dan zal ik mij beklagen bij de consul, bij de gezant van mijn dierbaar vaderland, mijnheer ! riep mevrouw Kogan, half ziek van angst uit.

— James, geef mevrouw een paar warme, wollen kousen en zoek een paar gummilaarzen voor haar op, ging Raffles rustig voort. Zij zal koude vatten, als zij zo blijft rondlopen in die drijfnaat spullen.

— Ik wil geen kousen, ik wil geen gummilaarzen, ik wil alleen weer naar land ! raasde mevrouw Kogan.

Raffles deed een paar stappen op haar toe, keek haar recht in de ogen, en zei :

— Mevrouw, ik verzoek u te bedenken, dat zelfs een man als ik zijn geduld wel eens kan verliezen en de hoffelijkheid kan prijs geven, die hij aan het zwakke geslacht verschuldigd is, hoewel het sedert enige jaren niet zo heel erg zwak meer genoemd kan worden. Ik heb u niet verzocht hier aan boord te komen, en ik zeg u nog eens, dat ik die bandieten wil inhalen. Dit is mijn schip en ik ben verantwoordelijk voor het leven van de opvarenden, evengoed als de kapitein van de grootste mailboot dat is. Als gij u niet rustig onderwerpt aan mijn bevelen, dan zal ik genoodzaakt zijn, u op te sluiten !

— Mij opsluiten ? herhaalde mevrouw Kogan, bijna stikkend. Zoudt u het wagen een Amerikaanse vrouw van haar vrijheid te beroven ?

— Zonder mij een ogenblik te bedenken, mevrouw !

Raffles had een blik terzijde geworpen, op de dieptemeter en vervolgde glimlachend :

— Trouwens, sedert vijf minuten varen wij reeds op een diepte van drie meter onder de waterspiegel. Hebt u er soms iets van gemerkt ?

Bleek en stom liet de arme vrouw zich op de smalle rustbank neervallen.

Zij zag wel in dat het nutteloos was, tegen deze man te praten, die zich gedroeg als een Sheik ! In haar hart voel-

de zij eigenlijk nog de grootste bewondering voor hem. Hij was knap, hij was stoutmoedig, bovenal was hij romantisch!

Het was alleen haar grote angst, die haar geheel buiten haar zelf had gebracht. Na een minuut of tien zei zij met een zwak stemmetje:

— Doe de deur dicht!

— De deur dicht? herhaalde Raffles verwonderd.

— Ik ga mijn kousen uittrekken!

Raffles wendde zich om, teneinde een glimlach te verbergen en riep met stentorstem tegen Henderson, die bezig was met de machines:

— De kousen en de waterlaarzen voor mevrouw Kogan!

Uit de kleine bergruimte, waar allerlei voorwerpen werden bewaard, haalde Henderson een paar lange, stevige, wollen kousen en een paar van die gummiknielaarzen, zoals vissers ze wel dragen, die staande in een snelvlietende, maar ondiepe stroom, naar zalm of forel hengelen.

Raffles nam ze van hem over, plaatste ze met een buiging voor de Amerikaanse, die weer stom en stijf terneder zat, trok zich terug en sloot de deur.

Brand had intussen de snelheid van de « Sperwer » zo hoog mogelijk opgevoerd, na de periscoop te hebben omhoog gedraaid.

Er kon nu niet langer aan worden getwijfeld of de bandieten zochten een haven op Corsica op, of, wat nog waarschijnlijker was, een van de talrijke krekken of inhammen, die het geboorteiland van Bonaparte rijk is, teneinde

daar gunstiger weer af te wachten, dat waarschijnlijk spoedig zou intreden, want de mistrals zijn meestal even kort als zij hevig zijn.

Het duurde echter een half uur, voor Brand door het kijkglas de grijze motorboot in het oog kreeg.

Zij kampte blijkbaar met moeite tegen de steeds hoger wordende golven, maar zij hield zich tot dusver kranig.

Als zij het nog een half uur zo kon volhouden, dan zou zij zeker een veilige ligplaats kunnen bereiken.

Ware de zee volkomen glad geweest, dan zou het nog te bezien zijn, of de onder water varende « Sperwer » de grijze boot wel had kunnen inhalen, die zeker dertig knopen per uur liep. Zoals het nu echter was, won de duikboot iedere minuut een weinig op de zwaar stampende motorboot.

Ongeveer een kwartier later ging de kleine deur weer open en plechtig klonk de stem van mevrouw Kogan:

— Ik kom u zeggen, mijnheer, dat ik mij, hoewel onder protest, aan uwe bevelen zal onderwerpen, mij voorbehoudende, later mijn beklag te doen bij onze gezant.

Daar ergens bij de machines klonk een gesmoord gelach, hetwelk Raffles met een strenge blik onderdrukte.

Mevrouw Kogan zag er inderdaad ook zeer grappig uit in haar zijden avondtoiletje en de zeer wijde, gummielaarzen, die haar tot halverwege de dij rijkten. Naderhand verklaarde James Henderson, dat hij haar had doen denken aan de Gelaarsde Kat, zoals hij die had afgebeeld gezien in de prentenboeken van zijn jeugd.

HOOFDSTUK VI.

KRIJGSRAAD

Raffles was achteruit getreden en wierp een blik door het kijkgat van de periscoop. Op ongeveer een mijl vóór de boot verhieven zich de sombere, zwarte omtrekken van de hoge klippen, die Corsica aan bijna alle zijden omgeven.

En tegen dat zwart stak iets van een lichter tint af, de grijze motorboot.

Maar eensklaps was zij uit het oog verdwenen, alsof zij naar beneden was gezogen.

— Ze is weg! riep Brand uit.

— Waarschijnlijk is zij een inham binnen gelopen, Charles. Laat mij het stuurwiel van je overnemen. Ik ken de omgeving hier beter dan jij.

De snelheid van de boot was aanzienlijk verminderd en behoedzaam gleed zij door het water, onzichtbaar voor ieders oog.

Omstreeks tien minuten later liet Raffles de periscoop intrekken, de boot steeg naar de wateroppervlakte en het ronde luik werd geopend.

Er waren pas vier uren verlopen sedert het vertrek uit het hol op de Franse kust en reeds was de storm veel minder krachtig geworden, ofschoon de zee nog zeer ruw was. Nog altijd joegen er wolken langs de inktzwarte hemel, maar in het Oosten gloorde een heel zwakke schijn, die de nadering van de dag aankondigde.

Nadat de boot naar de oppervlakte was gerezen, stroomde de frisse lucht

door de beide openingen naar binnen.

Op dat ogenblik bevond de « Sperwer » zich een paar vademen voor de krans van wit schuim, die flauwtjes zichtbaar was. De machines stonden stil.

Raffles stak het hoofd buiten het luik en het eerste wat hij zag was de grijze motorboot, vaag te onderscheiden aan het uiteinde van een langwerpige inham, omringd door rotsen, maar volmaakt veilig voor ankerliggend, in kalm water en tegen de branding beschut door een soort van natuurlijke dijk van lage klippen, die de inham over een groot gedeelte afsloot.

Een enkel flauw lichtje pinkte op het dek. Voorts was geen enkele beweging daarginds zichtbaar.

Waarschijnlijk waren de opvarenden, uitgeput door die strijd van vier uren tegen een storm, die steeds heftiger was geworden.

Zij moesten zich nu ook volkomen veilig wanen; zij konden niet weten, dat zij gevolgd waren en waarschijnlijk genoten zij nu van een weldoende slaap.

Raffles liet de machines weer op gang komen.

Hij behoefde geen vrees te koesteren dat het brommen van de motoren gehoord zou worden boven het donderend geraas van de branding uit.

En toen stuurde hij zelf heel behoedzaam en heel langzaam de « Sperwer »

door de nauwe opening de inham binnē. Plotseling was het alsof de boot aan de oppervlakte van een vijver dreef, zo rustig en onbewogen was hier het water.

Aanstands liet Raffles peilen en het bleek, dat er twaalf voet water stond op de plek waar zij zich bevonden.

De « Sperwer » zou dus als het nodig was zeer gemakkelijk geheel onder water kunnen verdwijnen. Maar daaraan dacht Raffles vóórlopig niet.

Hij stuurde zijn prachtig schip, dat hem gehoorzaamde als een levend wezen, naar de rotsige oever en daar liet hij het anker vallen. Van het vaartuig was nu zo goed als niets te zien, want het dek stak ter nauwernood enige centimeters boven de oppervlakte uit. En dat was maar een zeer klein gedeelte ervan, niet veel meer dan de opstaande rand van het ronde toegangsluik.

Toen nam Raffles op zijn gemak de toestand eens op. De inham kon ongeveer zestig meters diep zijn en bijna half zo breed. De vorm was bijna zuiver rechthoekig op enkele gedeelten na, die insprongen of terugweken.

En diagonaalsgewijze tegenover elkaar lagen de twee schepen, de grijze motorboot, zo diep mogelijk weggescholen, heel achter in de kreek.

Er scheen een soort rotsachtig strand rondom de gehele inham te lopen, begaanbaar alleen voor mensen, die goed konden klimmen.

Toen Raffles de blik omhoog wendde, zag hij, dat de hemel zich langzaam begon te klaren.

Het zou zeker geen half uur meer duren of de maan zou weer achter de wolken te voorschijn komen en met haar licht deze sombere, romantische plek bestralen.

Heinde en ver was nergens enig teken van leven te bespeuren.

Raffles vermoedde, dat de duikboot zich hier bevond in een van die rotsachtige inhammen, ten Zuiden van Calvi en niet ver van Cap Cavallo.

Als dat zo was, was die volkomen ontstentenis van ieder geluid heel ver-

klaarbaar, want de woeste kust is hier zo goed als geheel onbewoond en de rotsen strekken zich ver landwaarts in en kunnen de landbouwer niets opleveren.

Toen keek Raffles weer naar de grijze motorboot. Alleen het lichtje pinkte, maar alles was stil.

— Ik geloof dat het ogenblik gunstig is, Charles! zei hij zacht, zich omwendend naar de jonge man, die hem gevolgd was op het dek.

— Je wilt hen dus overvallen?

— Ik zie geen andere mogelijkheid! Over een half uur breekt de dag aan en misschien schijnt over tien minuten de maan weer. Ik wil hun geen gelegenheid geven te ontsnappen, want bij dag zou het op dit druk bevaren gedeelte van de Middellandse Zee gevaarlijk zijn hen aan te houden.

Op dat ogenblik voelde Raffles zich zacht aan de mouw trekken. Hij keek om en zag de gedaante van mevrouw Kogan achter zich staan. Haar stem had een vreemde klank, toen zij vroeg:

— Hebt u vijf minuten voor mij, alvorens u dit wilt ondernemen, mijnheer?

— Ik ben tot uw dienst, mevrouw, antwoordde Raffles, maar laten wij dan naar binnen gaan, want de wind is nog zeer scherp en zou u kunnen schaden.

— U bent sedert enige ogenblikken wel zeer bekommerd voor mijn gezondheid, naar ik zie! zei de Amerikaanse tamelijk scherp.

Bij het licht van de elektrische lamp in de machinekamer midscheeps keek zij hem strak aan en vroeg toen:

— Zoudt u mij niet eindelijk eens willen zeggen, wie u bent? Ik heb tijdens de jacht over zee lang nagedacht over u en over dit schip. En er zijn zekere herinneringen bij mij wakker geworden. In mijn land werd er in onze kringen menigmaal gesproken over een geheimzinnige duikboot, die nu eens op deze, dan weer op een geheel andere plek van de aardbol werd waargenomen, om dan eensklaps weer maanden achtereen te verdwijnen. Uit de waar-

nemingen van verschillende scheepska-
piteins bleek, dat allen het er over eens
waren, dat de grootte van deze duik-
boot veel geringer was dan die van welk
land ter wereld ook. Men koppelde een
naam aan de verschijning van die duik-
boot. Ik wens wel zekerheid te hebben.
Wilt u mij nu zeggen wie u bent?

— Ik zie geen bezwaren daartegen,
mevrouw antwoordde Raffles rustig.
Men noemt mij menigmaal John Raf-
fles. Eigenlijk luidt mijn naam anders,
maar, Raffles is de naam, waaronder de
politie van tal van landen mij zoekt.

Mevrouw Kogan was al heel wat ble-
ker geworden, maar zij hield zich ferm.
Haar lichtblauwe, fletse ogen knipper-
den alleen even, toen zij opmerkte:

— Zo worden dus mijn vermoedens
bewaardheid. Ik had het veel eerder
moeten begrijpen. Geloof u niet, mijn-
heer; dat u mij die naam had behoren
te noemen, alvorens u mij in dit avon-
tuur medesleepte?

— Het spijt mij, mevrouw, dat ik
een afwijking in uw gedachtengang
moet rechtzetten. Niet ik heb u overge-
haald om aan dit avontuur deel te ne-
men, maar u bent ons gevolgd! Ik laat
de beweegredenen van die daad voor
wat zij zijn. Gij had waarschijnlijk be-
scherming nodig en meendet die bij
mij te zullen vinden.

— Wel, eigenlijk gezegd, hebt u mij
ook beschermd, alleen reeds door mij
niet dadelijk weer aan land te zetten!
zei de vrouw aarzelend. Intussen, ik zou
gaarne weten wat u voornemens zijt met
mijn juwelen te doen, als u er werkelijk
in slaagt, ze aan die schurken daar te
ontnemen, aan de man, die mij zo
schandelijk bedrogen heeft.

— Gij besteedt, tenminste dat ver-
moed ik, per jaar 500 dollar aan wer-
ken van liefdadigheid. Het is duidelijk,
dat u ternauwernood besef hebt van
hetgeen er geleden wordt onder de lie-
den, die u zo schamel bedeed, en die
u volkomen vreemd zijn. Vreemder
wellicht, dan wanneer zij op een andere
planeet zouden leven. U bent zo waan-
zinnig rijk, dat u de omvang van die

rijkdom niet kent. U hebt per dag, soms
in enkele uren, een bedrag verloren aan
de speeltafel, waarvan dertig gezinnen
gemakkelijk een vol jaar zouden kun-
nen leven. Ik denk er niet aan, thans
mijn tijd te verspillen door de zede-
meester te willen uithangen, mevrouw
Kogan, maar wanneer u met uw hart
en met uw geweten te rade gaat, zult
u toch moeten bekennen, dat die ver-
houding een weinig onredelijk is. Met
geld kan men helaas niet alle kwalen en
noden van deze wereld helen, maar
men kan er niettemin heel wat mee
doen, niet door het klakkeloos te laten
wegschenken door een secretaris, maar
door zelf onderzoek te doen, zelf na te
gaan, op welke wijze men het beste
kan helpen en dan dat ook persoonlijk
te doen! Om u rechtstreeks te antwoor-
den: uw juwelen worden de mijne. Met
de tegeldemaking zal ik onnoemlijk veel
leed lenigen. Hebt u nog iets te zeggen?

— Ik, neen, ik geloof het niet! zei
mevrouw Kogan met afgewend gelaat.
Ik kan over zulke dingen niet praten
met iemand, zoals u bent. U bent een
dief — en voor mij is de uitwerking van
uw daad, als u mij mijn juwelen ont-
neemt, volmaakt gelijk aan die van de
diefstal door die schurken daarginds ge-
pleegd! Ik ben ze kwijt, dat zegt voor
mij genoeg! Bedenk echter wel, dat ik
zou kunnen schreeuwen, die mensen
daarginds waarschuwen!

— Uit wraakzucht? Zoudt u werke-
lijk zo klein, zo benepen van geest zijn?
Ik wil het niet geloven, mevrouw Ko-
gan! Ik geloof het zo weinig, dat ik
u niet eens de schande wil aandoen, u
op te sluiten in de voorkajuit en de stal-
len deur er van te sluiten, waardoor al
uw schreeuwen u niets zou baten.

De schatrijke Amerikaanse, tot wie
nog nooit op deze wijze gesproken was,
zelfs niet door de ongelikke beer, die
haar man was, keek Raffles een kort
ogenblik aan, wendde zich toen zwij-
gend af en liep de smalle voorkajuit
binnen, strekte zich, met haar gummi-
laarzen en al op een der smalle zijban-
ken uit en sliep in of hield zich ten-
minste zo.

Raffles keek een oogenblik op haar magere gedaante neer, haalde de schouders op en zei zacht tot Brand, die bescheiden op enige afstand was blijven staan :

— Het is nu hoog tijd om te handelen.

— Moeten de revolvers meegenomen worden ?

— Ja, maar geen gebruik ervan maken, dan in geval van nood. Maar wij nemen Henderson mee en dat zal wel voldoende zijn.

— Vergeet niet dat er ook een vrouw bij is !

— Ik vergeet het niet, Charles. Wij zullen haar zo zacht mogelijk behande-

len, dat belooft ik je ! James, ben je gereed ?

— Alles in orde, Mylord, antwoordde de reus.

— Luister dan ! Wij moeten trachten, volkomen ongemerkt aan boord te komen van die boot daarginds en dan zal het niet moeilijk zijn, de troep te overvallen en machteloos te maken. Je hebt nog altijd patronen op je luchtpistool, Charles ?

— Nog drie !

— Dat is ruimschoots voldoende ! Je kogels doden niet, maar zij bedwelmen onmiddellijk ! Wij zullen de troep binden en knevelen en dan maken wij dat wij weggomen !

HOOFDSTUK VII

HET VERRAAD

Een ogenblik daarna slopen de drie mannen behoedzaam over de smalle, stenige oever; meestal moesten zij achter elkander lopen, zo weinig plaats was er tussen het water en de muur van harde rotssteen.

Raffles ging vooraan, omdat hij in de duisternis het beste zien kon. Nu en dan stonden zij stil om te luisteren, als hun voet bij ongeluk tegen een steen trof, die in het water plonste. Maar alles bleef stil daarginds.

Het pad werd eensklaps breder, versmalde zich weer, werd opnieuw breed en toen hadden zij een der langste zijden van de rechthoek door de inham gevormd, ook al afgelegd.

Het licht op de motorboot, die scheen te sluimeren, was nu duidelijk zichtbaar. Het was afkomstig van een boordlantaarn. Het rode glas was echter verwijderd, zodat de lantaren wit licht uitstraalde.

Verborgen achter een zwerfblok van meer dan een meter hoogte tuurde Raffles aandachtig naar het dek, maar hij zag volstrekt niets.

Toen pas kropen allen weer verder, soms op hun knieën, dan weer in diepgebukte houding. Toen zij omstreeks tien meter van de boot verwijderd waren, voelde Brand zich eensklaps op de grond trekken en een zeer zacht gesis waarschuwde Henderson, om zich onmiddellijk languit neer te werpen.

Bijna op hetzelfde ogenblik dreef een wolk weg, die de maan aan het oog had onttrokken en het koele licht vloeide vreedzaam over het nauwelijks rimpelende water van de inham.

Brand keek heel voorzichtig langs het rotsblok, waarachter hij lag neergeknield en begreep onmiddellijk waarom Raffles hem had neergetrokken.

Er was beweging zichtbaar aan boord van de motorboot. Een zwarte gedaante bewoog zich heel langzaam langs het gangboord, dat zich naast de middenkajuit uitstreckte en bereikte de voorplecht, aanstonds gevolgd door een tweede gestalte.

De twee gedaanten waren vlak bij elkander en waarschijnlijk fluisterden zij met elkaar, maar men kon onmogelijk verstaan wat er gezegd werd.

Zo verstreken bijna tien minuten.

De maan verlichtte helder de gehele motorboot, maar niets anders was er te zien dat bewoog, dan die twee duistere gestalten daar op de voorplecht.

Want zij kropen weer terug vanwaar zij gekomen waren en schenen langs het achtertrapje te verdwijnen. Een ogenblik later echter kwam een der gestalten weer te voorschijn, kroop behoedzaam op het kajuitdek, strekte er zich languit op neer en scheen zich voorover te buigen, naar een van de luiken van de koekoek, die open stonden.

Brand was vlak met zijn mond bij het oor van Raffles en hij vroeg fluisterend:

— Wat voor de duivel heeft dat te betekenen?

— Ik weet het niet, Charles, maar waarschijnlijk niet veel goeds! Laten wij zo vlug mogelijk voorwaarts gaan, want ik geloof, dat het hoogtepunt van het drama snel nadert.

Raffles had het woord nauwelijks gezegd of een scherpe, korte knal, waarvan het geluid weerkaatst werd door de rotsen rondom en dat beantwoord scheen te worden door een verre schreeuw uit de keel van een vrouw, bracht die climax snel en op tragische wijze naderbij.

Zonder zich verder te bezinnen, sprong Raffles, na een haastig gegeven bevel, op, en snelde voorwaarts.

Er klonken woeste kreten op de motorboot, toen een scherpe, snijdende gil, gevolgd door een afschuwelijk gerochel en de zware val van een machteloos lichaam in het donkere water.

De man, die languit boven op de kajuit had gelegen, richtte zich op en de loop van zijn revolver, die hij door het open luik had afgeschoten, blonk in het licht van de maan.

Op datzelfde ogenblik wipte Raffles met een enkele sprong, van de stenige oever op het dek van de boot, nauwelijks zijn voeten natmakend. De kerel zag hem, slaakte een waar gebrul en hief zijn arm op, om te vuren.

Juist toen het schot afging, bukte Raffles zich bliksemsnel, zijn hand vond op het dek een zwaar voorwerp, hij nam het op en slingerde het naar de schutter, die zich uitstreckte alsof hij ging slapen en toen heel langzaam van het gewelfde kajuitdek afrolde, om en om, tot hij met een zware bons terecht kwam op het gangpad.

Bijna tegelijkertijd waren Henderson en Brand door het water gestapt en aan boord van de boot geklauterd.

Henderson kreeg dadelijk volop werk, want hij bereikte het eerst de trap van vier treden, die naar beneden naar de kajuit voerde, toen twee mannen als dol naar boven kwamen stor-

men, de een met een bebloed mes, de ander met een handspak gewapend. Hij sloeg hen beiden met zijn verschrikkelijke vuist neer, vóór zij hem nog goed en wel gezien hadden.

Daar binnen klonk weer een schot, dadelijk gevolgd door een luid gekerm, wilde vloeken in het Spaans en een stem boven alles uit, die gilde:

— Vervloekte hond! Verrader! Jij had alles willen hebben, niet waar? Dat is je loon!

Er klonk gerinkel van glas, een doffe bons, een geluid als van een snik, de zware val van een lichaam en toen kwam weer een man het trapje opvliegen, alleen gekleed in een broek en hemd, met verwilderde haren en met bloed belopen ogen. Hij hield een zeer zware kandelaar van koper in de hand, die hem zeker zoeven als wapen had gediend.

— Gooi weg dat ding en geef je over! beval Raffles kortaf, die over het lichaam van de man op het gangboord was heengestapt en de kerel zijn revolver tussen de ribben drukte.

Alsof hij een spookverschijning zag, zo begon de man te beven en hij liet de kandelaar vallen, die de trap afolde.

— Dus, jij zat hier achter? Het was jouw plan? stamelde hij, hees van woede.

— Neen, antwoordde Raffles kortaf. Ik overviel jullie, toen het al gaande was! Nu, dat schijnt hier in die weinige minuten een waar bloedbad te zijn geworden! James, ga jij eens daarbinnen kijken, hoe het staat, maar wees voorzichtig. Halt daar, man! Geen stap verder, of ik schiet!

Die waarschuwing was gericht tot iemand, die uit het voorluik kroop en naar de reling was geslopen, aanstalten makend, om over boord te duiken. Charles, ga eens op hem toe en schiet hem onmiddellijk neer, als hij tegenstand biedt.

Brand wipte als een konijn, dwars over de kajuit en een ogenblik daarna klonk zijn heldere stem:

— Het is geen man, chef, het is de vrouw in mannenkleren, het is Inez So-

lanos ! En... zij wilde er juist met de juwelen vandoor gaan !

— Neem ze haar af en bindt haar stevig. Nu, James, hoe is het ?

— Een soort van slachthuis, Mylord ! antwoordde de reus, die diep bukkend de lage kajuit weer verliet. Een is er met een zwaar voorwerp op zijn hersens geslagen, er ligt er een met een kogel dwars door zijn hoofd en een derde, die in de buik geschoten is, zal het niet lang meer maken.

— Waar is jullie aanvoerder, waar is Pablo ? vroeg Raffles aan de man, die daar nog met verwilderd gelaat tegen de kajuit leunde.

— Vervloekt hij was het juist, die met dat serpent daarginds de hele zaak op touw zette ! Maar hij ligt in het water, de verraderlijke hond, met een kogel in zijn hoofd. Ik had de jongens nog voor hem gewaarschuwd, zij wilden mij niet geloven. Een der mannen was aan zijn zijde, ik heb hem met eigen hand neergeslagen en daar ben ik blij om !

— Bindt zijn handen op zijn rug, James, beval Raffles kortaf. Hoe is het met de vrouw, Charles ?

— Zij kan geen vin meer verroeren ! riep Brand terug.

— Aan land dan met die twee. Breng ook deze kerel, die daar in het gangpad ligt, aan de oever en bindt hem. Ik heb hem maar half geraakt, naar het schijnt. Is dat het kistje met de juwelen ? Brand knikte zwijgend.

Een bittere trek vertoonde zich op het gelaat van Raffles en hij scheen iets te willen zeggen, maar bedacht zich en wendde zich tot Henderson met het bevel :

— Trek de prop uit de bodem en als er geen is, boor er dan een gat in. Zij mogen niet ontkomen met deze boot. Haast je wat, het schieten is gehoord !

— Hoe zo ? vroeg Brand verbaasd.

— Ik heb het kletteren van paarden hooven gehoord, zoeven, heel in de verte. Aan de andere kant van de rotsen loopt zeker een straatweg. Binnen het kwartier kunnen de gendarmes hier zijn.

Henderson ging haastig naar de machinekamer, waar de krachtige Diesel-motoren stonden en toen vijf minuten later weer te voorschijn kwam, begon de boot reeds langzaam te zinken.

De reus zei tevreden :

— Een gat zo groot als een vuist, mylord ! Binnen tien minuten steekt alleen het dek van de kajuit boven water !

— Is er niemand meer aan boord van het schip ?

— Lijken ! antwoordde de reus lachend.

— Draag ze aan land. Ik wil niet, dat het water hun laatste omhulsel zal zijn, al waren het bloeddorstige bandieten.

Brommend gehoorzaamde de reus; hij droeg de dode lichamen op het stene strand en legde ze naast elkander.

Toen was de grijze motorboot reeds zover gezonken dat de kiel op de bodem rustte en het dak van de kajuit nauwelijks zichtbaar was.

Raffles sprong aan land en luisterde. Het hoefgeklatter was nu zo duidelijk te onderscheiden, dat ook Brand en Henderson het hoorden. Toen hield het plotseling op.

— Nu beklimmen zij zeker de rotsen ! zei Raffles. Aanstonds zullen zij hier zijn. Het is hoog tijd, vrienden. Laten wij ons inschepen.

— Maar als zij die mensen hier vinden, dan zullen zij spreken en melden wat er gebeurd is ! riep Brand uit.

— Dan zullen wij vertrokken zijn ! zei Raffles kortaf. Vlug !

Haastig aanvaardden de drie mannen de terugtocht.

Toen zij de duikboot tot op twintig meters genaderd waren, zagen zij reeds de gestalte van mevrouw Kogan, die handenwringend op het dek stond, naast het ronde luik en dié dadelijk op kermende toon vroeg :

— Wat is er gebeurd ? Waarom dat schieten en gillen ?

— Terwille van uw juwelen, madame ! Terwille van een handvol kunstig

geslepen mineralen, terwillen van wat bankbiljetten! antwoordde Raffles, met snijdende stem. Aan boord; er is geen tijd te verliezen!

Inderdaad klonk gerucht aan het uiteinde van de inham. Enige rotsblokken rolden omlaag van de helling, weggestoten door een haastige voet. Flikkerende lichtpuntjes werden zichtbaar langs de stenige glooiing.

Er kon niet aan getwijfeld worden of er waren gendarmes op komst.

Zo snel zij konden begaven de drie mannen zich aan boord en het anker werd gehesen.

Dat kon onmogelijk zonder enig gerucht geschieden en twee kogels floten de vloekende Henderson, onaangenaam dicht langs de oren, bij het verichten van dat werk.

Gelukkig was het anker nu aan boord en de reus liet zich haastig zakken door het luik; de boot kwam in beweging, zocht de uitgang op en bevond zich buiten de natuurlijke afsluitdam van het graniet, in veiligheid, terwijl de woedende gendarmes nutteloos hunne karabijnen afvuurden.

De dag brak aan. De hemel was roze in het Oosten.

Snel schoot de «Sperwer» voort over het nu weer spiegelgladde water.

Het luik stond nog altijd open en de frisse zeewind stroomde ongehinderd naar binnen.

Raffles stond juist onder de opening en zei op ernstige toon tot Ethel Kogan, die nog geen woord had gesproken en bleek tegen de stalen zijwand leunde:

— Een wonderschone dag breekt aan, mevrouw, de natuur ontfermt zich over ons arme mensen en daarginds liggen op de stenige oever drie doden, en een vierde drijft ergens rond in de inham. Ziedaar de uitwerking van wat er in dit kleine houten kistje is. Hier hebt u uw eigendom terug. Doe er mee wat u wilt.

Langzaam strekte de vrouw de hand uit, nam het houten kistje aan en ging de voorkajuit weer binnen, nog altijd

zonder iets te zeggen.

Een uur verstreek. Het was klaarlichte dag, de zon scheen helder aan de hemel, toen Brand, die nu en dan het hoofd naar buiten had gestoken, eensklaps verschrikt uitriep:

— Een politieboot vlak vooruit!

Zonder iets te zeggen, nam Raffles zijn kijker, ging een paar treden het stalen laddertje op, tuurde enkele minuten door het instrument en ging toen de voorkajuit binnen.

— Mevrouw, daar is een politieboot, waarschijnlijk uit Menton; mijnheer uw echtgenoot bevindt zich aan boord en staat op de voorplecht. Wat wilt u dat ik doen zal?

De Amerikaanse, die blijkbaar zo even had zitten schrijven met de vulpen, die zij uit haar teruggekregen gouden tas had genomen, hief schijnbaar onverschillig het hoofd op, keek Raffles strak aan en vroeg toen:

— Wat gebeurt er, als zij u aanhouden?

— Wel, dat is duidelijk! Dan worden ik en mijn vrienden gevangen genomen, op mijn duikboot wordt beslag gelegd en mijn rol is gespeeld!

— Zij kunnen u natuurlijk niet vinden als u duikt?

— Dan zouden geen tien politieboten mij vinden, mevrouw!

— Dan verzoek ik u, onmiddellijk het luik te sluiten en onder te duiken! zei Ethel Kogan kortaf.

— Maar dan zal uw doodsangst terugkeren!

— Misschien, maar dat is van ondergeschikt belang! Doe wat ik u verzoek!

Raffles aarzelde niet meer. Het was hoogtijd, want ook zij moesten gezien zijn.

Het luik werd haastig gesloten, de balasttank begon vol te lopen en snel schoot de boot onder water, juist toen de politieboot haar snelvuurkanonnetje begon te richten.

Na enige ogenblikken vroeg de

vrouw, die bleek was geworden :

- Zijn wij nu diep genoeg en veilig?
- Volkomen veilig, mevrouw !
- Waarheen gaat u ?
- Naar de plek, van waar ik kwam !
- Dat had ik u willen vragen. Wees zo goed, mij dan rustig te laten slapen tot het ogenblik, dat het hol weer bereikt is.
- Weet u dat u uw man hebt laten voorbij gaan ?
- Geloof u, dat het de moeite waard is, om hem terug te vinden ?
- Hij vond het wel de moeite waard naar u te gaan zoeken !
- Of naar mijn geld, zei zij schamper. Nu, om het even, zodra ik weer aan land ben, zal ik hem wel terugvinden. Het doet er niet toe. En met deze woorden trok zij het stalen deurtje dicht.

Vier uren later voer de duikboot bij hoogwater het hol binnen, dicht bij Monte Carlo en een kwartier daarna bereikte het viertal, omstreeks acht uur

in de ochtend, het begin van de strandboulevard.

Mevrouw Kogan had zonderlinge rode ogen. Zij stak Raffles de hand toe en zei, hem strak aanziende :

— Vaarwel, John Raffles. Ik heb niet geslapen. Ik heb nagedacht. Ik geloof dat u een beter mens bent dan ik. Ik ben een nutteloos schepsel geweest, ondanks al mijn geld. Neem 'dit als aandenken, ik verzoek het u dringend. En, ik ben blij, dat ik u ontmoet heb, u en uw vrienden !

Toen ging zij haastig weg, na Raffles een gesloten enveloppe en een klein pakje in de handen te hebben gedrukt.

Zij was reeds uit het gezicht, toen Raffles de enveloppe en het pakje langzaam opende.

Het tweede bevatte het kostbare diamanten halssnoer van de schatrijke vrouw, het eerste een chèque op een bank te Marseille, ten bedrage van twintig duizend dollar en een heel kort briefje : « Voór uwe beschermelingen. Ethel Harkin-Kogan ».

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een Documentenjacht

